

Θανάσης Τριαρίδης

Lacrimosa

ή

το απέπρωτο

Σχισμή για δύο πρόσωπα σε δυο πράξεις

η αλήθεια είναι το αντίθετο της αγάπης

σημείωση

Και το Lacrimosa (όπως και κάθε άλλο γραπτό μου) είναι (σωστότερα: θα ήθελα να είναι) μια ακόμη αφήγηση προορισμένη για να διαβαστεί. Η θεατρική φόρμα που χρησιμοποίησα ήταν μονάχα το μέσο που ένιωσα προσφορότερο για να καταγράψω μια ιστορία για δυο ανθρώπους που υποδύονται (ή και ανακαλούν;) δυο άλλους ανθρώπους, οι οποίοι με τη σειρά τους θα υποδυθούν τους προηγούμενους εαυτούς τους που υποδύονται τους επόμενους εαυτούς τους – και αυτό θα συνεχίζεται αενάως, σαν το παλιό πια μαρτύριο των αγγελιοφόρων που ξέμειναν από βασιλιάδες. Θα ήθελα να σκεφτώ πόσες (και ποιες) αποφάσεις χωράνε σε ένα τέτοιο παιχνίδι αντικατοπτρισμών. Πόσες αποφάσεις δοτικότητας και αγάπης.

Για το *Lacrimosa* ισχύουν όσα μονότονα σημείωνα και για τα προηγούμενα «θεατρικά έργα» μου: δεν γνωρίζω αν είναι παραστάσιμο κείμενο· η ενδεχόμενη «θεατρικότητά» του παραμένει (και πάλι και διαρκώς) ένα ζητούμενο για μένα. Οι σκηνικές (;) οδηγίες που ενσωμάτωσα στο «έργο» ήταν μονάχα ένα κομμάτι της αφήγησης. Αν κάποιος σκηνοθέτης μιας μελλοντικής παράστασης (ή όποιος άλλος) νιώσει πως δεν του είναι χρήσιμες, ας τις αγνοήσει ή ας τις αλλάξει. Η αλλαγή του σκηνικού χώρου σε κάτι άλλο πιθανώς να υπηρετήσει μια (τολμηρότερη;) σκηνοθετική γραμμή – στην οποία, όπως και σε κάθε άλλη, εκ προοιμίου συναινώ. Δεν έχω αντίρρηση αν, αντί για μια γυναίκα και έναν άντρα, παίξουν δυο άντρες ή δυο γυναίκες ντυμένες άντρες ή το αντίστροφο (ή και ό,τι άλλο), ή ένας εγγαστρίμυθος με μια κούκλα – ή ακόμη και παιδιά. Εξάλλου, όπως επιμένω σε κάθε αντίστοιχη εισαγωγή των «έργων» μου, νιώθω πως όλες οι αφηγήσεις απευθύνονται σε παιδιά – οι ενήλικες είναι ήδη πνευματικά νεκροί, γυαλιστερά ταριχευμένα πτώματα.

Το *Lacrimosa* ή το *απέπρωτο* είναι ένα «έργο» για το οποίο, πέρα από σκηνοθέτες και ηθοποιούς, ο ενδεχόμενος θεατής πρέπει να αποφασίσει κι αυτός για αρκετά. Από τα πιο προφανή (ποιοι είναι αυτοί που βλέπει, τι είναι αυτοί που βλέπει) μέχρι τα πιο άδηλα (αν οι δυο πρωταγωνιστές δακρύζουν στ' αλήθεια – ή αν στ' αλήθεια αγγίζουν ο ένας το λαιμό του άλλου). Τούτες οι ερωτήσεις μου μοιάζουν πολύ σημαντικές – θαρρείς, από τις αποφάσεις των θεατών να εξαρτώνται οι αποφάσεις των ηρώων.

Το μόνο σταθερό δεδομένο (η μόνη βεβαιότητα η οποία θα ήθελα με κάποιον τρόπο να παρασταθεί πάνω στη σκηνή ως αδιασάλευτη και μη αμφισβητήσιμη συνθήκη) είναι η *Σχισμή*. Αυτό (*αυτή*) ας είναι το ακίνητο σημείο του περιστρεφόμενου κόσμου.

θ. τ. – Απρίλιος 2014

ΠΡΟΣΩΠΑ: η Ρ, ο Κ, η Σχισμή

~

ΔΟΜΗ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΗ

1. [Τη νύχτα του Ηλιοστασίου θα πετάξουνε οι αρουραίοι...]
2. [Η κάμερα είναι εντάξει...]
3. [Πάντως, αν γνώταν ποίημα, θα έμοιαζε με Έμιλι Ντίκινσον...]
4. [Ο «ασθενής»; Στ' αλήθεια, πόσο αστειό ακούγεται αυτό...]
5. [Δεν εγκαταλείπεις ποτέ, έτσι;]
6. [Τη νύχτα του Ηλιοστασίου θα πετάξουνε οι αρουραίοι...]
7. [Τα αποχαιρέτησες;]
- 8 [«Ακραία ψυχωσική διαταραχή»...]

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΡΑΞΗ

9. [Τη νύχτα του Ηλιοστασίου θα πετάξουνε οι αρουραίοι...]
10. [Το πρόβλημα είναι αν θα γράφει τίποτε η κάμερα με τόσο λίγο φως...]
11. [Σε αγαπώ πολύ, γλυκιά μου...]
12. [Ξέρεις, είναι κάπως γελοίο όλο αυτό...]
13. [Πού το ξέρεις; Πού ξέρεις το παραμύθι;]
14. [Δεν υπάρχουν παιδιά...]
15. [Θα ρουφηχτούμε στη Σχισμή... Για πάντα...]
16. [Ρουφηχτήκαμε...]

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΗ

1.

(Στο έργο πρωταγωνιστούν ένας άντρας και μια γυναίκα, ο Κ και η Ρ. Υπάρχει η εκδοχή να είναι νέοι, στα 22 τους χρόνια – οπότε και είναι αδέρφια που υποδύονται τους γονείς τους. Υπάρχει και η εκδοχή να είναι μεσήλικες, γύρω στα 50-55 τους χρόνια – οπότε και είναι γονείς που υποδύονται τα παιδιά τους.

Και οι δύο εκδοχές είναι, για μένα, απολύτως θεμιτές. Περίπου τυχαία, στις σκηηνικές οδηγίες του έργου ακολουθείται η πρώτη εκδοχή – αυτή των 22χρονων νέων που είναι αδέρφια. Αν επιλεγεί η δεύτερη εκδοχή, οι σκηηνικές οδηγίες ας προσαρμοστούν αντίστοιχα.

Σκοτάδι. Αρχίζει η μουσική από το Lacrimosa, από το Requiem του Μότσαρτ.

Για περίπου ένα λεπτό ακούγεται μονάχα η μουσική.

Στη συνέχεια, και πάνω στη μουσική, ακούγονται δύο φωνές, μια αντρική και μια γυναικεία. Είναι οι φωνές του Κ και της Ρ. Είναι προφανές πως είναι πολύ νέοι άνθρωποι. Φαίνεται σαν να απαγγέλλουν κάποιο τελετουργικό. Ή μια επίκληση. Τα λόγια τους μπλέκονται – μέχρι που καταλήγουν να μιλάνε μαζί.)

P: Τη νύχτα του Ηλιοστασίου θα πετάξουνε οι αρουραίοι...

K: Κανένα παλιό σταφύλι δεν θα απομείνει...

P: Ντυμένοι τη γύμνια θα αντικρίσουμε δυο φορές το ίδιο ποτάμι...

K: Όπως πετιέται το νερό της θερμοπηγής – ακριβώς ανάποδα θα μπούμε μέσα...

P: Θα ρουφηχτούμε στη Σχισμή...

K: Καμία επιστροφή, καμία ελπίδα, καμία αδυναμία...

P: Οι ανθοδέτες θα προσκυνήσουν την Τελετή...

K και P μαζί: Στο τέλος όλα θα γίνουν γαλήνη...

(Ανάβει ένα κερί. Στο φως της φλόγας του βλέπουμε δύο νέους, γύρω στα είκοσί τους χρόνια, σε ένα διπλό κρεβάτι με μαύρα και σκούρα κόκκινα σεντόνια. Είναι ο K και η P. Η διακόσμηση του δωματίου είναι παλαιική και περίτεχνα στολισμένη, με λογής αλλόκοτα αντικείμενα που παραπέμπουν στον μυστικιστικό ρομαντισμό του 19^{ου} αιώνα – ή ακόμη και στο περιβάλλον μιας πνευματιστικής τελετής. Οι δυο νέοι είναι ντυμένοι με σύγχρονα ρούχα. Έχουν βγάλει μονάχα τα παπούτσια τους.

Το κερί το έχει ανάψει ο K. Γυρίζει πίσω στο κρεβάτι και αγκαλιάζει με στοργή και λατρεία τη P.)

K: Σε αγαπώ πολύ, γλυκιά μου...

P: *(Επαναλαμβάνει κάπως πιο χαμηλόφωνα την τελευταία φράση της επίκλησης.)* Στο τέλος όλα θα γίνουν γαλήνη...

K: *(Φιλιάει τα μαλλιά της.)* Ναι, θα γίνουν...

P: Θα ρουφηχτούμε στη Σχισμή... Για πάντα...

K: Για πάντα... Δεν θα σε αφήσω ποτέ, μωρό μου...

P: Θα ρουφηχτούμε μέσα εκεί...

K: Ναι, θα ρουφηχτούμε...

P: *(Τραβιέται κάπως από την αγκαλιά του. Τον κοιτάζει.)* Ελπίζω να το πιστεύεις...

K: *(Την κοιτάζει κι αυτός.)* Σε αγαπάω... Πιστεύω σε ό,τι πιστεύεις...

P: *(Ψάχνει μέσα στα μάτια του διερευνητικά.)* Πρέπει να το πιστεύεις...

K: *(Καθησυχαστικά.)* Είμαι ο άντρας σου... Πιστεύω ό,τι μου λες... *(Τη φιλάει στα μάτια. Επαναλαμβάνει αγκαλιάζοντάς την.)* Ό,τι μου λες...

(Έρχεται η κορύφωση του μουσικού κομματιού: DONA EIS REQUIEM.

Η Ρ γέρνει το κεφάλι της προς τα πίσω. Ο Κ σκύβει να τη φιλήσει. Βάζει την παλάμη του στο στόμα της και ουσιαστικά φιλάει το χέρι του.

Η Ρ δείχνει να εκνευρίζεται από τον τρόπο που τη φιλάει. Φεύγει από την αγκαλιά του και, ενώ ακούγεται το AMEN από το Lacrimosa, σηκώνεται από το κρεβάτι και ανάβει άλλα δύο κεριά.

Το μουσικό κομμάτι τελειώνει.)

P: *(Με εκνευρισμό.)* Πρέπει να πιστεύεις... Να πιστεύεις στην Τελετή... Να μην το κάνεις μονάχα επειδή με αγαπάς...

K: *(Παραμένει γονατισμένος πάνω στο κρεβάτι. Κοιτάζει χαμηλά.)*
Η αγάπη είναι το μείζον... Και αρκεί...

P: Όχι, δεν αρκεί... Χρειάζεται και η πίστη...

K: Η αγάπη είναι τα πάντα... Είναι και πίστη και όλα τα άλλα...

P: Καταλαβαίνεις τι κάνουμε; Έχεις συνειδητοποιήσει τι πρόκειται να συμβεί την αποψινή νύχτα;

K: Μπορείς να με ελέγξεις, αν θέλεις...

P: Δεν είναι αστείο...

K: Δεν αστειεύομαι... Στ' αλήθεια, μπορείς να με ελέγξεις... Να δεις αν έχω καταλάβει...

P: Πες μου, λοιπόν, τι θα γίνει;

K: Θα γίνει η Τελετή... Για την ακρίβεια, εμείς θα μπούμε μέσα στην Τελετή...

P: Πώς;

K: Θα ετοιμαστούμε και θα μπούμε... Θα επαναλάβουμε τις επίκληση τρεις φορές... Μαζί... Η τρίτη θα είναι τα μεσάνυχτα... Η ώρα του Ηλιοστασίου... Οι λέξεις μας θα σμίξουν... Και θα μπούμε μέσα στη Σχισμή...

P: Και πώς θα μπορούμε;

K: Θα ρουφηχτούμε... Θα φανταστούμε τη Σχισμή και αυτή θα μας ρουφήξει...

P: *(Τον κόβει. Με απότομο ύφος.)* Δεν θα τη φανταστούμε... Η Σχισμή υπάρχει... Μονάχα θα την πιστέψουμε...

K: Ναι, θα την πιστέψουμε...

P: Και τι θα γίνει μετά;

K: Μετά θα πάμε στη Lacrimosa...

P: Τι είναι η Lacrimosa;

K: Είναι μια άλλη χωροχρονική επικράτεια... Μια άλλη διάσταση... Μια καινούρια Ημέρα...

P: *(Το πρόσωπό της φωτίζεται.)* Ναι, μια καινούρια Ημέρα...

K: Μια Ημέρα όπου θα συναντηθούμε με τους δικούς μας... Τους Δακρυσμένους...

P: Τους Κοινωνούς...

K: *(Την κόβει. Σαν να βιάζεται για να το πει πρώτος αυτός.)* Τους Κοινωνούς των Αρχαίων Δακρύων...

P: *(Τον κοιτάζει χαμογελώντας με ικανοποίηση.)* Τα ξέρεις καλά, βλέπω... Χαίρομαι πολύ γι' αυτό...

K: Μπορώ να σου πω τα πάντα... Το πώς θα γίνει, το γιατί το κάνουμε... *(Η P ανεβαίνει στο κρεβάτι. Αγκαλιάζονται. Ο K τη φιλάει στα μαλλιά.)* Μπορώ να σου μιλήσω για τη Διαστελλόμενη Αγάπη...

P: *(Τον κόβει.)* Πες μου για τα παιδιά μας. Τι θα γίνουν τα παιδιά μας;

K: *(Η φωνή του σκληραίνει.)* Τα παιδιά μας θα μεγαλώσουν... Τα πάντα είναι κανονισμένα... Στα χέρια τους θα περιέλθει μια πολύ μεγάλη περιουσία... Θα μεγαλώσουν με την κηδεμονία της ξαδέλφης σου και των συγγενών μου... Δυο συμβολαιογράφοι θα έχουν το δικαίωμα εποπτείας κάθε λεπτομέρειας που σχετίζεται με την ανατροφή τους... Θα πάνε στα

καλύτερα σχολεία... Και μόλις ενηλικιωθούν, θα έχουν όλη τη ζωή μπροστά τους... Είναι τα πάντα εξασφαλισμένα για αυτά... Κάναμε αναλυτικές διαθήκες που προβλέπουν την κάθε δυνατή περίπτωση...

P: Και για εμάς; Τι θα μάθουν για εμάς;

K: Στην αρχή δεν θα μάθουν τίποτε... Δεν επιτρέπεται να μάθουν... Μέχρι που θα έρθει η ώρα...

P: Ποια ώρα;

K: Η ώρα που θα ψάξουν να βρουν...

P: Γιατί να βρουν;

K: Γιατί είναι στη φύση του ανθρώπου να ψάχνει και να βρίσκει...

P: *(Με ύφος μεγάλης τρυφερότητας και ευγνωμοσύνης.)* Σε ευχαριστώ για όλα όσα κάνεις για μένα... Σε ευχαριστώ που στήριξες τόσο το όραμά μου και το έκανες δικό σου...

K: *(Χαμηλόφωνα, σαν να της λέει τα λόγια της.)* «Τα έβαλες για ύπνο; Σου είπαν τίποτε πριν κοιμηθούν;»

P: *(Αναστατωμένη επαναλαμβάνει αμέσως αυτά που της είπε.)* Τα έβαλες για ύπνο; Σου είπαν τίποτε πριν κοιμηθούν;

K: *(Σηκώνεται από την αγκαλιά της. Ανάβει το φως του δωματίου. Οι θεατές διαπιστώνουν πως μια μικρή ερασιτεχνική κάμερα βρίσκεται στηριγμένη μπροστά στο κρεβάτι. Ο Κ μιλάει με σχετικό εκνευρισμό.)* Είναι πολύ σημαντικό να μην ξεχάσεις αυτήν την ερώτηση...

P: Εντάξει, την έκανα τώρα...

K: *(Σβήνει τα κεριά.)* Δεν πρέπει να χαθεί ο ρυθμός πριν από αυτήν την ερώτηση... Είναι πολύ κρίσιμο...

P: Είμαστε στην πρόβα... Στην κανονική Τελετή δεν θα το ξεχάσω...

K: *(Ανοίγει την τσάντα του και της δίνει κάτι χαρτιά.)* Σου είχα ζητήσει να μάθεις τα λόγια σου...

P: Και τα έμαθα...

Κ: (Σχεδόν πάνω στα λόγια της.) Πέντε σελίδες διάλογος ήτανε...
Μόλις πέντε σελίδες...

P: (Με αργή και σταθερή φωνή, εμφατικά.) Σου είπα, τα έμαθα...

Κ: Και τότε γιατί έκανες λάθος;

P: Στραβή στιγμή... Τι να πω... Ίσως γιατί είχα το νου μου στην κάμερα...

Κ: Στην κάμερα; Γιατί;

P: Μου φαίνεται πως δεν λειτουργεί... Αν λειτουργούσε, θα άναβε το κόκκινο φωτάκι...

2.

K: *(Πηγαίνει πίσω από την κάμερα, την ελέγχει με μια ματιά.)* Η κάμερα είναι εντάξει... Γράφει κανονικά...

P: Είσαι σίγουρος;

K: *(Κοιτάζει ξανά την κάμερα.)* Ναι, γράφει κανονικά...

P: Εμένα δεν με νοιάζει... Δεν έχω καταλάβει καν τι χρειάζεται η κάμερα... Για σένα το πρόσεξα...

K: Δεν πρέπει να σε επηρεάζει η κάμερα... Να σιέφτεσαι πως δεν υπάρχει...

P: Πιστεύεις πως θα πετύχει όλο αυτό;

K: *(Την κοιτάζει στα μάτια.)* Ναι, το πιστεύω...

P: Δεν θα πετύχει... Δεν θα βγάλει πουθενά...

K: Εμείς υποσχεθήκαμε πως θα το κάνουμε...

P: *(Με δυσφορία.)* Σε ποιον το υποσχεθήκαμε;

K: Στους εαυτούς μας...

P: *(Αποδοκιμαστικά.)* Στους εαυτούς μας;

K: Το οριστήκαμε, αν θυμάσαι... Οριστήκαμε πως θα πάμε να τους βρούμε...

P: *(Με έντονη δυσφορία.)* Ήμασταν έντεκα χρονών... Τα παιδιά στα έντεκά τους κάνουν διάφορους όρκους...

K: Ο όρκος είναι όρκος... Τουλάχιστον για μένα...

P: Δεν ξέρουμε καν γιατί το κάνουμε...

K: Για αυτό που οριστήκαμε... Για να τους βρούμε...

P: Δεν πρόκειται να γίνει τίποτε... Η Τελετή είναι μια δική σου επινόηση... Θα είμαστε δυο άνθρωποι που υποδύονται... Σαν κακό ερασιτεχνικό θέατρο...

K: Τουλάχιστον θα μάθουμε πως δεν γίνεται...

P: Δεν θα βγάλει πουθενά...

K: Αν θέλεις, μπορείς να –

P: *(Τον κόβει. Εκνευρισμένη.)* Είναι μια παιδιάστικη εμμονή...

K: *(Την κοιτάζει στα μάτια. Μιλάει αργά, με παράξενη ηρεμία.)* Το ορκιστήκαμε μαζί... Κι απόψε δεν σε εξανάγκασα να έρθεις... Αν θέλεις, μπορείς να φύγεις...

P: *(Κάπως πιο τρυφερά.)* Το ξέρεις πως δεν θα φύγω... Δεν θέλω να σε αφήσω μόνο σου...

K: Τότε, σε παρακαλώ να το σεβαστείς...

P: Θα το σεβαστώ... Δεν μπορώ να το πιστέψω, αλλά θα το σεβαστώ... Γι' αυτό είμαι εδώ...

K: Θα το πιστέψεις, είμαι σίγουρος...

(Ο Κ τής χαϊδεύει τρυφερά τα μαλλιά. Έπειτα κάθεται στην άκρη του κρεβατιού, μπροστά στην κάμερα. Μιλάει κοιτώντας το φακό, με κάπως επίσημη φωνή.)

K: Αυτό που θα ακολουθήσει θα γίνει με τη θέλησή μας... Το αποφασίσαμε απολύτως ελεύθερα... Πιο σωστά: το γυρέψαμε... *(Γυρίζει και κοιτάζει τη P.)* Έτσι δεν είναι;

P: *(Κουνώντας καταφατικά το κεφάλι.)* Ναι, βέβαια...

K: Και όλα όσα θα γίνουν, τα καταγράφουμε επίσης με τη θέλησή μας...

P: *(Σχεδόν μηχανικά.)* Ναι, ναι...

K: Είμαστε έτοιμοι, λοιπόν...

P: Γιατί το γράφεις;

K: *(Την κοιτάει αμήχανα.)* Τι εννοείς;

P: Γιατί τα γράφουμε στην κάμερα; Αφού είσαι βέβαιος πως θα χαθούμε... *(Με αθέλητη αλλά προφανή ειρωνεία.)* Θα μας ρουφήξει η Σχισμή...

K: *(Σαν να κομπιάζει.)* Για να υπάρχει κάπου καταγεγραμμένο... *(Κοιτάζει στην κάμερα.)* Για να υπάρχει μια καταγραφή... Το έκανε και η μαμά με το ημερολόγιό της...

P: Για ποιον; Εμείς δεν έχουμε παιδιά...

K: Για κάποιον... Πάντοτε μπορεί να υπάρχει κάποιος...

P: Πιστεύεις πως θα διδάξεις τη *Lacrimosa* στους ανθρώπους;

K: Δεν είναι τώρα η ώρα...

P: Είναι τρελό όλο αυτό...

K: *(Την κόβει. Σαν να μην θέλει να συνεχίσει τη φράση της.)* Είπες πως θα μείνεις... Έτσι δεν είναι;

P: *(Τον κοιτάζει.)* Ναι, θα μείνω...

K: Τότε, πρέπει να αρχίσουμε... Να κάνω μια εισαγωγή και να αρχίσουμε... Αν είσαι έτοιμη, βέβαια...

(Την κοιτάζει και πάλι. Εκείνη γνέφει καταφατικά. Εκείνος μοιάζει σαν να διστάζει για μια στιγμή. Παίρνει ανάσα και συνεχίζει, κάνοντας προσπάθεια να μιλήσει με επίσημη φωνή.)

K: Η ιστορία μας μοιάζει απλή... Πριν από έντεκα χρόνια οι δύο γονείς μας εξαφανίστηκαν... Ήταν η νύχτα της 21^{ης} Δεκεμβρίου... Το Χειμερινό Ηλιοστάσιο... Μας έβαλαν στα κρεβάτια μας, μας καληνύχτισαν και ήρθαν να κοιμηθούν σε αυτό το δωμάτιο... Όμως την άλλη μέρα το πρωί έλειπαν...

(Ζητάει το χέρι της P. Εκείνη του το δίνει. Πιάνονται χέρι-χέρι.)

K: Μπήκαμε στο δωμάτιό τους μαζί... Ευπήσαμε και δεν τους βρήκαμε στην κουζίνα να ετοιμάζουν το πρωινό μας... Ανεβήκαμε... Χτυπήσαμε την πόρτα... Όταν δεν άνοιγαν, αποφασίσαμε να μπούμε... Η

πόρτα δεν ήταν κλειδωμένη... Αλλά μέσα δεν ήταν κανένας... Το κρεβάτι στρωμένο... Το πάπλωμα, τα σεντόνια, το μαξιλάρι – θαρρείς ανέγγιχτα... Τα πορτοφόλια τους, τα κλειδιά, τα κινητά τους, τα ρούχα που φορούσαν – όλα στη θέση τους...

(Τραβάει το χέρι. Η φωνή του σικτεϊνιάζει.)

Κ: Η αστυνομία ασχολήθηκε με την υπόθεση για ένα χρόνο... Κατόπιν έκλεισε το φάκελο... Οι γονείς μας είχαν εξαφανιστεί – ωστόσο δεν υπήρχε κανένα στοιχείο ότι είχε γίνει οποιοδήποτε έγκλημα... Το μαθαίνουν και οι πρωτοετείς της Νομικής: αν δεν υπάρχει πτώμα, δεν υπάρχει έγκλημα... Σύμφωνα με το φάκελο, οι γονείς μας είναι αγνοούμενοι...

P: *(Κοιτώντας κάτω.)* Δηλαδή μπορεί κάποτε να γυρίσουν...

Κ: *(Κοφτά, γυρίζοντας προς τη P.)* Δεν θα γυρίσουν...

P: Είναι εξίσου πιθανό με το να μην γυρίσουν...

Κ: Ξέρεις καλά πως δεν θα γυρίσουν...

P: Εφόσον δεν βρήκαν τα πτώματά τους, τα πάντα είναι πιθανά...

Κ: Είναι βέβαιο πως δεν θα γυρίσουν...

P: Η αστυνομία είπε πως κάθε ενδεχόμενο είναι εφικτό... Μπορεί ακόμη και να φύγανε...

Κ: Ήταν δυο πετυχημένοι δικηγόροι... Ήταν οι κύριοι συνέταιροι της μεγαλύτερης δικηγορικής εταιρείας στην πόλη... Γιατί να εξαφανιστούν αφήνοντας πίσω τα εντεκάχρονα παιδιά τους;

P: Μπορεί να είχαν κάποιο λόγο...

Κ: Ποιο λόγο;

P: Μπορεί να έπρεπε να εξαφανιστούν... Να είχαν μάθει κάποιο μυστικό και να κινδύνευαν...

Κ: Και δεν επιχείρησαν να επικοινωνήσουν μαζί μας επί έντεκα χρόνια;

P: Μπορεί να τρελάθηκαν... Να αποφάσισαν να γίνουν κάποιοι άλλοι...

K: Και οι δυο μαζί; Δεν γίνεται να τρελαθούν δυο άνθρωποι το ίδιο βράδυ...

P: Μπορεί να τους απήγαγαν...

K: Και οι απαγωγείς στρώσανε το κρεβάτι τους; (Με ειρωνικό τόνο.) Εκτός, βέβαια, αν τους απήγαγαν οι εξωγήινοι...

P: Δεν ξέρω... Κι όταν δεν ξέρω, θεωρώ πως τα πάντα είναι πιθανά...

K: (Με εμφατικό τόνο.) Οι γονείς μας εκείνη τη νύχτα του Ηλιοστασίου κάνανε την Τελετή...

P: (Τον κόβει, ενοχλημένη.) Αυτό το λες εσύ...

K: (Με ένταση.) Ναι, κάνανε την Τελετή... Ανοίξανε μια τρύπα στο χρόνο και χάθηκαν μέσα σε αυτή...

P: Αυτό είναι η δική σου εικασία... Μια παράλογη εικασία...

K: Αυτό έγινε...

P: Αυτό το λες εσύ... Εσύ αποφάσισες πως υπάρχει η Τελετή...

K: Το έγγραφε η μητέρα στο μοβ τετράδιο... (Πιάνει ένα μοβ τετράδιο από το τραπέζι. Το δείχνει στην κάμερα.) Αυτό το μοβ τετράδιο...

P: Ένα κείμενο δεν σημαίνει τίποτε...

K: (Ανοίγει το τετράδιο και διαβάζει. Κάποτε την κοιτάει στα μάτια συνεχίζοντας το κείμενο – σημάδι πως το ξέρει απέξω...) «Τη νύχτα του Ηλιοστασίου θα πετάξουνε οι αρουραίοι... Κανένα παλιό σταφύλι δεν θα απομείνει... Ντυμένοι τη γύμνια θα αντικρίσουμε δυο φορές το ίδιο ποτάμι... Όπως πετιέται το νερό της θερμοπηγής – ακριβώς ανάποδα θα μπούμε μέσα... Θα ρουφηχτούμε στη Σχισμή... Καμία επιστροφή, καμία ελπίδα, καμία αδυναμία... Οι

ανθοδέτες θα προσκυνήσουν την Τελετή.... Στο τέλος όλα θα γίνουν γαλήνη...»

P: Μπορεί να είναι ένα ποίημα... Ή κάτι τέτοιο... Σκόρπιοι σίχοι που θα ήθελαν να γίνουν ποίημα...

K: Είναι η περιγραφή της Τελετής...

3.

P: Πάντως, αν γινόταν ποίημα, θα έμοιαζε με Έμιλι Ντίκινσον... Η μαμά αγαπούσε τους μεταφυσικούς ποιητές...

K: Είναι αυτό που έγινε εκείνο το βράδυ...

P: Οι άνθρωποι γράφουν πολλά στα τετράδιά τους... Δεν σημαίνει ότι όλα αυτά γίνονται και στην πραγματικότητα...

K: *(Γυρίζει προς το μέρος της.)* Τότε γιατί έκρυψες το τετράδιο από την αστυνομία; Γιατί το πήρες και το έβαλες μαζί με τα σχολικά σου βιβλία;

P: Ήμωνα παιδί... Ήταν η ενστικτώδης αντίδραση ενός εντεκάχρονου κοριτσιού...

K: Το έκανες γιατί δεν ήθελες να μάθουνε για την Τελετή...

P: Το έκανα γιατί φοβήθηκα...

K: Τι φοβήθηκες;

P: Δεν ξέρω... Ίσως να φοβήθηκα πως το τετράδιο αυτό κρύβει κάποιο μυστικό... Κάτι που να τους εκθέτει...

K: Νάτο, το είπες... «Το τετράδιο αυτό κρύβει κάποιο μυστικό...» Κρύβει την Τελετή...

P: Είναι μονάχα λέξεις... Γυμνά ονόματα... «Nomina nuda tenemus...»

K: Τι σημαίνει αυτό;

P: «Κρατάμε γυμνά ονόματα...»

K: «Κρατάμε γυμνά ονόματα»;

P: Σημαίνει πως οι άνθρωποι γυρεύουμε μια ψευτιά για να δώσουμε νόημα στη ζωή μας... Τον Θεό, ας πούμε...

K: Τον Θεό;

P: Ναι, τον Θεό... Ιστορικά είναι η πιο πετυχημένη μηχανή παραγωγής νοήματος...

K: Κι εγώ τι σχέση έχω με τον Θεό; Μήπως υπαινίσσεσαι πως τον ψάχνω;

P: Ναι, στην ουσία αυτό κάνεις... Μόνο που του αλλάζεις όνομα... Τον ονομάζεις «Lacrimosa»... Βρήκες τη λέξη στο τετραδίο της μαμάς και –

K: (Την κόβει.) Δεν τη βρήκα... Η λέξη ήταν στο εξώφυλλο...

P: Και την έκανες κέντρο της ζωής σου...

K: (Με ένταση.) Ήταν ο τίτλος του τετραδίου της μαμάς... Κάτι ήθελε να μας πει με αυτό...

P: Της μαμάς της άρεζε το *Requiem* του Μότσαρτ...

K: Της άρεζαν και χιλιάδες άλλες μουσικές... Γιατί να γράφει αυτή τη λέξη;

P: Γιατί ήταν Μότσαρτ... Και γιατί έγραψε το κομμάτι ενώ πέθαινε... Η μαμά ήταν ρομαντική...

K: Η Lacrimosa ήταν μια γυναίκα... Μια γυναίκα που έθρεψε με τα δάκρυά της ένα χωριό...

P: (Με επιθετική ειρωνεία.) Πότε;

K: Κάποτε παλιά...

P: (Πάντοτε με επιθετική ειρωνεία.) Μπορείς να μου πεις την χρονιά; Ή έστω τον αιώνα;

K: Δεν έχουν σημασία αυτά... Έγινε κάποτε... Στα χρόνια μιας μεγάλης πείνας...

P: Ξέρεις στ' αλήθεια τι θα πει «πείνα»;

K: Έσωσε το χωριό και έπειτα ρουφήχτηκε στη Σχισμή...

P: Ποιος σου το είπε αυτό;

K: Η μαμά... Μας το έλεγε □

P: Ήταν ένα απλοϊκό παραμύθι... Η μαμά πίστευε διάφορα παραμύθια...

K: *(Με οραματικό ύφος.)* Εσύ δεν το άκουγες... Σε έπαιρνε ο ύπνος... Το άκουγα εγώ... Αν το άκουγες, θα το είχες πιστέψει... Η Lacrimosa έφτιαξε μια Σχισμή στη νύχτα και ρουφήχτηκε μέσα της... Η Lacrimosa είναι ένας κόσμος που σώζει...

P: Όλο αυτό είναι μια τρέλα...

P: Είναι ο κόσμος όπου πήγαν οι δικοί μας... Όσο για τον Μότσαρτ, η μαμά έλεγε πως δεν πέθανε ποτέ – γι' αυτό δεν υπάρχει πουθενά τάφος... Ο Μότσαρτ ήξερε... Έκανε την Τελετή και ρουφήχτηκε από τη Σχισμή... Και ονόμασε το κομμάτι του Lacrimosa για να δώσει ένα μήνυμα... Όπως μήνυμα μάς έδωσε και η μαμά... *(Πλησιάζει προς το μέρος της. Της πιάνει τα χέρια.)* Η μαμά μάς έλεγε πως, αν το πιστέψει κανείς, μπορεί να νιώσει τα πάντα... Ακόμη και τη δροσιά των αγγέλων στο μέτωπο...

P: Η μαμά έλεγε πολλά...

K: *(Σαν να μην ακούει.)* Κι ακόμη έλεγε πως, άμα κάποιος το πιστέψει, μπορεί να ρουφηχτεί στη φωτιά της κόλασης... *(Της αφήνει τα χέρια. Η φωνή του σκληραίνει απότομα. Μιλάει σαν να βλέπει μπροστά του αυτά που βλέπει.)* Και πως μπορεί να αρχίσει να λιώνει η σάρκα του ενώ βρίσκεται ανάμεσα στους άλλους ανθρώπους... Εκεί που κάθεται στη δουλειά του, ας πούμε – ή όταν περπατά στο δρόμο... Κι έξαφνα να πέφτει η σάρκα του καταγής φλεγόμενη, αυτός να ουρλιάζει απόκοσμα από τους φριχτούς πόνους, κι όλοι να τον κοιτούν και να μην καταλαβαίνουν... Αρκεί να το πιστέψει κανείς πως γίνεται – και θα γίνει...

P: Σου είπα... Η μαμά έλεγε πολλά...

K: Έλεγε πως οι άνθρωποι έχουν τη Σχισμή μέσα στο μυαλό τους... Αν σηκώσουν την κουρτίνα της, μπορούν να ρουφηχτούν μέσα σε αυτήν... Αρκεί να το θέλουν...

P: *(Κοφτά και ψυχρά.)* Η μαμά ήταν τρελή... Είχε τρελαθεί...

K: *(Σταματάει απότομα. Την κοιτάει με απορία και θυμό.)* «Τρελή»;

P: Ναι, είχε τρελαθεί με τον πνευματισμό, τις θεοσοφίες, τους δαίμονες...

K: Είναι που δεν άκουσες ποτέ σου την ιστορία της γυναίκας εκείνης... Κοιμόσουνα και δεν την άκουσες ποτέ...

P: Η μαμά είχε τρελαθεί με όλες αυτές τις ιστορίες... Με όλα αυτά που διάβαζε...

K: Αν είχες ακούσει την ιστορία, δεν θα τα έλεγες όλα αυτά...

P: Αυτές οι ιστορίες μπορούν να τρελάνουν τον καθένα... Είναι κάτι σαν ναρκωτικό που σαρώνει το μυαλό σου...

K: Δεν έχεις δικαίωμα να κρίνεις τους πάντες... Δεν μπορείς να κρίνεις όποιον σκέφτεται διαφορετικά από εσένα...

P: Έχω δικαίωμα να κρίνω τους πάντες... Και ναι, η μαμά είχε τρελαθεί... Από τότε που νόμισε πως παρέλυσε και θεραπεύτηκε με τον υπνωτισμό, φώλιασε στο μυαλό της όλος αυτός ο κόσμος... Τρελάθηκε κυριολεκτικά...

K: Δεν νόμισε τίποτε... Είχε αρρωστήσει πραγματικά – είχε μείνει παράλυτη για έξι μήνες... Και αφού δοκίμασε τα πάντα, πράγματι θεραπεύτηκε με τον αυτοϋπνωτισμό...

P: Ήταν ένας ιδεασμός... Δεν υπήρχε πραγματική παράλυση... Θεραπεύτηκε όταν αποφάσισε να θεραπευτεί...

K: Ήταν στ' αλήθεια παράλυτη... Μας το είπε και ο μπαμπάς...

P: Ο μπαμπάς μιλούσε σε εντεκάχρονα παιδιά... Τι διαφορετικό θα μπορούσε να πει; Κι επιπλέον της έκανε τα χατίρια... Ανεχόταν όλες αυτές τις τρέλες και τους πνευματισμούς, για να μην την στεναχωρήσει... Την έπαιρνε μαζί του στο γραφείο – αλλά της είχε πάρει όλες τις αρμοδιότητες... Ουσιαστικά, τα τελευταία χρόνια η μαμά είχε διακοσμητική παρουσία εκεί...

K: Αμφισβητείς τα πάντα... Κάποιοι στη σχολή σου, φαίνεται, σου είπαν πως βοηθάει αυτό...

P: Είσαι τυφλός... Σε έχουν τυφλώσει οι εμμονές σου και δεν βλέπεις τα αυτονόητα...

K: Προφανώς τη ζηλεύεις... Ή σου μάθανε να τη ζηλεύεις... Στον κόσμο σας, οι κόρες πρέπει να ζηλεύουν τις μητέρες...

P: Λες ό,τι σου κατέβει...

K: Οι δικοί σου καθηγητές δεν τα λένε αυτά;

P: Είσαι άσχετος...

K: Σου μάθανε να βρίζεις αυτή που σε γέννησε...

P: Δεν την έβρισα... Την αγαπάω... Αλλά αγαπάω και σένα... Και βλέπω πως καταστρέφεις τη ζωή σου...

K: Δεν έχεις το δικαίωμα να αποφασίζεις για μένα... Δεν είσαι ο κηδεμόνας μου...

P: (Με παραίτηση.) Δεν θα βγάλει πουθενά αυτό... Πραγματικά δεν θα βγάλει...

K: Δεν το άρχισα εγώ... Εσύ είπες τη μαμά «τρελή»...

P: Έχεις κάνει κέντρο της ζωής σου μια φαντασίωση... Μια τρελή εμμονή έχει γίνει οριακή συνθήκη για την ύπαρξή σου... Πιάνεσαι από ένα τυχαίο δευτερεύον συμβάν και το ορίζεις μέσα σου ως ζωτικό και πρωτεύων... Και πάνω σε αυτό στήνεις ένα παράλληλο σύμπαν προκειμένου να αρνηθείς την πραγματικότητα...

K: Δεν είσαι ακόμη ψυχίατρος... Είσαι μονάχα μια φοιτήτρια της Ιατρικής... Και επιπλέον δεν έχεις κανένα δικαίωμα να κάνεις γνωματεύσεις σε κάποιον που δεν σου τις ζήτησε...

P: Λέω απλώς τη γνώμη μου... Δεν έχω την παραμικρή φιλοδοξία για τίποτε περισσότερο... Εξάλλου, για να κάνεις γνωμάτευση, ο ασθενής πρέπει να συνεργάζεται...

4.

K: (*Κοντοστέκεται και την κοιτάει διερευνητικά. Κατόπιν μιλάει με επιθετική ειρωνεία.*) Ο «ασθενής»; Στ' αλήθεια, πόσο αστείο ακούγεται αυτό... Ένας άνθρωπος στα είκοσι δύο του να λέει τη λέξη «ασθενής» για κάποιον που διαφωνεί μαζί του... Εγώ, στη θέση σου, θα ντρεπόμουν...

P: Δεν είπα εσένα «ασθενή»... Μιλούσα γενικά...

K: Έλα παραδέξου το, με θεωρείς «ασθενή»...

P: Μιλούσα γενικά...

K: (*Πολύ ειρωνικά.*) Κατά βάθος θα σου άρεσε να μου κάνεις μια λοβοτομή...

P: (*Με εκνευρισμό.*) Μην το κάνεις αυτό...

K: (*Συνεχίζει με επιθετική ειρωνεία, χωρίς να την ακούει.*) Μια λοβοτομή για να μου βγάλεις την εμμονή μου από το κεφάλι... Όπως βγάζεις ένα χαλασμένο δόντι... Κι έπειτα θα κάνεις την περίπτωση μου διδακτορική διατριβή...

P: (*Με πολύ εκνευρισμό.*) Παράτα με...

(*Η P πηγαίνει προς το παράθυρο.*)

K: (*Πηγαίνει προς το μέρος της.*) Δεν πρέπει να θυμώνουμε...

P: Παράτα με, είπα...

K: Δεν γίνεται να θυμώνεις...

P: Θέλω να τελειώνουμε... Να γίνει ό,τι είναι να γίνει και να τελειώνουμε...

K: Είσαι σίγουρη πως δεν θα γίνει τίποτε, σωστά;

P: (*Τον κοιτάζει στα μάτια.*) Ναι, είμαι απολύτως σίγουρη πως δεν θα γίνει τίποτε...

K: Εσύ δηλαδή δεν ψάχνεις κάτι;

P: *(Με απορία.)* Σαν τι να ψάχνω;

K: Δεν ψάχνεις νόημα;

P: Νόημα; Όχι, δεν ψάχνω νόημα... Δεν πιστεύω σε τίποτε τέτοιο...

K: Κι όμως, είναι σίγουρο πως ψάχνεις... Δεν γίνεται να ζήσεις δίχως νόημα...

P: Το νόημα είναι για όσους φοβούνται τη ζωή... Φοβούνται και κρύβονται πίσω από μια λέξη...

K: Νομίζεις πως τα ξέρεις όλα...

P: Θα ήταν κατάντια για μένα να ψάχνω νόημα...

K: Σήκω φύγε τότε...

P: Γιατί;

K: Δεν έχεις κανένα λόγο να είσαι εδώ...

P: Έχω...

K: Ποιον;

P: Σε αγαπώ... Είσαι ο αδελφός μου και σε αγαπώ... Και δεν θα φύγω...

K: *(Με αλλαγμένο τόνο φωνής, αρχικά αμήχανο και βαθμιαία συγκινημένο.)* Δεν σου κρύβω πως από παιδί το νιώθω αυτό... Και με συγκινεί πολύ... Πάντοτε με συγκινεί... Αισθάνομαι την αγάπη σου γύρω μου... Σαν να με προστατεύει... Ακόμη κι όταν είσαι μακριά – ακόμη κι όταν λείπεις στο πανεπιστήμιο... Ελπίζω να νιώθεις κι εσύ το ίδιο από μένα...

P: *(Τον αγκαλιάζει.)* Ναι, φυσικά το νιώθω...

K: *(Την αγκαλιάζει κι αυτός.)* Είμαστε μια οικογένεια... Οι δυο μας, μια οικογένεια...

(Μένουν αγκαλιασμένοι για λίγες στιγμές.)

P: (Ενώ του χαϊδεύει τα μαλλιά.) Θέλω μονάχα να μου υποσχεθείς κάτι...

K: Τι;

P: Πως, αν το κάνουμε και δεν βγει τίποτε, θα σταματήσεις... Εντάξει;

K: (Με σχετική δυσφορία.) Να σταματήσω από τι;

P: Από όλον αυτόν τον φαύλο κύκλο... Θέλω να μου υποσχεθείς πως, αν δεν βγάλει πουθενά η Τελετή, θα σταματήσεις να ασχολείσαι με όλα αυτά... Με τους γονείς μας, με τη Lacrimosa, με τις εξωφρενικές ιστορίες... Το τι θα κάνεις μου είναι αδιάφορο... Μπορείς να σπουδάσεις ή να ταξιδέψεις... Ή να γίνεις σερβιτόρος – δεν είναι ντροπή... Ή και να βρεις κάποιο κορίτσι...

K: Νομίζω πως το παρατραβάς...

P: (Τον κόβει.) Δεν με νοιάζει τι θα είναι... Σ' το λέω ειλικρινά, είπα «κορίτσι» πάνω στη ρύμη του λόγου... Κορίτσι ή αγόρι, το ίδιο μου κάνει...

K: Πιστεύεις πως είμαι ομοφυλόφιλος;

P: Δεν είπα κάτι τέτοιο...

K: Αυτό πιστεύεις όμως... Πως είμαι γκέι...

P: Αν είσαι, πάντως, δεν είναι ντροπή...

K: Επειδή δεν έχω κορίτσι, συμπεραίνεις πως είμαι γκέι...

P: Δεν είπα αυτό...

K: (Την κόβει. Ειρωνικά.) Δεν είναι και τόσο επιστημονικό αυτό...

P: Δεν συμπεραίνω τίποτε... Απλώς σου δηλώνω πως δεν με πειράζει αν είσαι...

K: Είσαι τόσο βέβαιη για όλα... Τόσο σίγουρη... Δεν υπάρχει τίποτε που να ταράζει τις βεβαιότητές σου...

P: Εσύ είσαι αυτός που δεν αλλάζει ποτέ... Εσύ δεν αφήνεις τίποτε να μπει μέσα σου... Σαν να είσαι ένα ολόκληστο κοχύλι...

K: *(Σηκώνεται όρθιος. Μιλάει με εκνευρισμό.)* Συνέχεια με κρίνεις...

P: Πρέπει να απαλλαγείς από όλο αυτό... Από την ψύχωση που έχεις με τους γονείς μας...

K: Δεν έχεις το δικαίωμα να με κρίνεις...

P: *(Υψώνοντας τον τόνο της φωνής της.)* Είναι άρρωστο να επιμένεις έτσι... Νοσηρό, με καταλαβαίνεις; Νο-ση-ρό... Στο κάτω κάτω, εκατομμύρια άνθρωποι έχουν μεγαλώσει χωρίς τους γονείς τους...

K: *(Φωνάζοντας.)* Δεν έχεις το δικαίωμα να με κρίνεις...

P: *(Φωνάζοντας κι αυτή.)* Δεν σε κρίνω... Προσπαθώ να σε βοηθήσω...

K: *(Γυρίζει την πλάτη του. Μιλάει κοφτά.)* Δεν θέλω καμία βοήθεια... Δεν θέλω τίποτε...

P: Πρέπει να πάρεις τη ζωή σου από την αρχή...

K: Θέλω να φύγεις...

P: Μπορείς να σπουδάσεις...

K: Σου είπα πως θέλω να φύγεις...

P: Είσαι μόλις είκοσι δύο χρονών... Η ζωή είναι μπροστά σου...

K: *(Υψώνει τη φωνή του.)* Δεν είσαι αρμόδια να μιλάς για τη ζωή...

P: *(Υψώνει κι αυτή τη φωνή της.)* Δεν γίνεται να ζεις με τα λεφτά που μας άφησαν οι γονείς μας και να μην κάνεις τίποτε... Μπορείς να κάνεις τόσα πράγματα...

K: Θέλω να –

P: *(Τον κόβει.)* Μπορείς να σπουδάσεις...

K: *(Πολύ κοφτά και ξερά.)* Θέλω να φύγεις...

P: *(Δεν τον ακούει, μιλάει πάνω στα λόγια του.)* Μπορείς να γραφτείς στο Πανεπιστήμιο... Στο τμήμα Νομικής... Ή και στην Ακαδημία Καλών Τεχνών... Μικρός ζωγράφιζες υπέροχα...

K: *(Φωνάζοντας, προσπαθώντας να την κάνει να σταματήσει.)* Θέλω να φύγεις, σου είπα...

P: *(Αγνοώντας τον.)* Έχεις να κάνεις τόσα πράγματα... Δεν μπορείς να θάβεις τη ζωή σου σε διάφορες εμμονές...

K: *(Πηγαίνει προς την πόρτα. Την ανοίγει.)* Φύγε... *(Η P τον κοιτάζει σαστισμένη. Ο K επιμένει. Η φωνή του τώρα είναι ψυχρή.)* Θέλω να φύγεις τώρα...

P: *(Μαζεύεται κάπως.)* Δεν θα φύγω... Δεν έχεις το δικαίωμα να με διώξεις... Είναι και δικό μου αυτό το σπίτι...

K: Εγώ δεν σε έκρινα ποτέ... Εσύ το μόνο που κάνεις είναι να με κρινεις... Σε όλη σου τη ζωή αυτό κάνεις... Ποτέ δεν με σεβάστηκες στ' αλήθεια...

P: Δεν είναι σεβασμός να αποδέχομαι έναν παραλογισμό...

K: Δεν σχολίασα ποτέ τις επιλογές σου και τις παρέες σου... Την επιλογή των σπουδών σου, τους φίλους σου, τα ναρκωτικά που παίρνεις... Δεν σχολίασα καν το ότι γαμιέσαι με όποιον βρίσκεις μπροστά σου...

P: *(Με έκπληξη και οργή.)* Τι είπες;

K: Νομίζεις πως δεν το ξέρω; Η σχολή σου έχει βουίξει πως γαμιέσαι δεξιά και αριστερά... Στα chat room σε ονομάζουν Hoover... Από την ηλεκτρική σκούπα που ρουφάει τα πάντα...

P: *(Με σφυριχτή φωνή, γεμάτη οργή.)* Είσαι ένα κομπλεξικό αρχίδι... Ένας θλιβερός χαντούμης... Ένα σίχαμα...

K: Εγώ δεν σε έκρινα ποτέ...

P: *(Ξεσπώντας.)* Ναι, ρε... Γαμιέμαι δεξιά και αριστερά... Είμαι η Queen Hoover, τα ρουφάω όλα και κάνω παρτούζες... Εσύ τι είσαι;

K: Δεν με ενδιαφέρει τι κάνεις... Είσαι ελεύθερη να κάνεις ό,τι θέλεις...

P: *(Συνεχίζει έξαλλη.)* Είσαι ένα νιάνιαρο που παίζει με το γαριδάκι του... Αυτό είσαι...

K: Είδες πως που ούτε κι εσύ θέλεις να σε κρίνουν;

(Η P σηκώνεται και ανάβει τσιγάρο. Είναι αναστατωμένη.)

P: Δεν πίστευα πως μπορούσες να μιλήσεις έτσι...

K: *(Με διάθεση μεταμέλειας.)* Σου ζητώ συγγνώμη... Έχασα τον έλεγχο...

P: Είπες πολύ βαριά λόγια...

K: Δεν το ήθελα, πίστεψέ με... Έχεις το απόλυτο δικαίωμα να ζεις όπως θέλεις... Έχασα τον έλεγχο επειδή έκανες κριτική σε μένα...

P: Εγώ μιλούσα με αγάπη... Εσύ ξέρασες χολή...

K: Ντρέπομαι γι' αυτό... Σου ζητώ συγγνώμη... Δεν μπορώ να κάνω τίποτε άλλο πλέον... *(Την κοιτάζει παρακλητικά.)* Πρέπει να με συγχωρήσεις...

P: Εντάξει, ας το προσπεράσουμε...

K: Σε ευχαριστώ... Είναι σημαντικό να το προσπεράσουμε... Ειδικά απόψε...

P: *(Φυσάει τον καπνό της.)* Αλλά θέλω να μου το υποσχεθείς...

K: Ποιο;

P: Αυτό που σου είπα και πριν... Θέλω να μου υποσχεθείς πως, αν δεν γίνει κάτι απόψε, θα σταματήσεις...

5.

K: *(Με πικρό χαμόγελο.)* Δεν εγκαταλείπεις ποτέ, έτσι;

P: Αν εκτίμησες το ότι υποχώρησα πριν, τώρα πρέπει να υποχωρήσεις κι εσύ...

K: *(Με τόνο παραίτησης.)* Έτσι κι αλλιώς, δεν θα συμφωνήσουμε... Και δεν χρειάζεται, εξάλλου... Εκείνο που έχει σημασία είναι να σου υποσχεθώ – σωστά;

P: Θέλω το καλό για σένα...

K: Σου το υπόσχομαι, λοιπόν... Αν δεν πετύχει η Τελετή, θα τα παρατήσω... Και θα γίνω ένας κανονικός άνθρωπος σαν όλους τους άλλους...

P: Δεν θέλω να γίνεις «κανονικός»... Δεν υπάρχουν «κανονικοί άνθρωποι»... Θέλω να γίνεις ευτυχισμένος... Να σε βλέπω να γελάς... Να σε ακούω... Όπως τότε που ήμασταν παιδιά... *(Τον κοιτάζει.)* Ευπνούσα πρώτη και ήσυχα-ήσυχα ερχόμουν στο κρεβάτι σου... Έμπαινα κάτω από την κουβέρτα... Εσύ καμωνόσουν πως κοιμάσαι... Κι έπειτα φώναζα στο αφτί σου: «Αρουραίοι, αρουραίοι, αρουραίοι...». Και σε γαργαλούσα σαν τρελή...

(Τον κοιτάζει. Αυτός παραμένει σιωπηλός και ανέκφραστος.)

P: *(Συνεχίζει με νοσταλγικό τόνο.)* Κι εσύ γελούσες... Γελούσες με όλη σου την ψυχή... Σαν κρύσταλλα που χτυπούσαν σε άλλα κρύσταλλα, έτσι αντηχούσαν τα γέλια σου μέσα στο πρωινό... Και δεν σταματούσες... Όσην ώρα έρχονταν οι «αρουραίοι», τόσο γελούσες...

K: *(Ανέκφραστος.)* Πρέπει να ξεκινήσουμε... Δεν έχουμε ώρα... Τα πάντα θα γίνουν τα μεσάνυχτα...

P: *(Σαν να μην τον ακούει.)* Το γέλιο σου ήταν... *(Σταματάει, σαν να σκέφτεται κάτι.)* Ήταν κάτι καλό... Αληθινά καλό...

K: *(Εξακολουθεί να είναι ανέκφραστος.)* Πρέπει να ξεκινήσουμε...

P: *(Σβήνει το τσιγάρο της. Με αλλαγμένο τόνο, πιο ψυχρό.)* Να ξεκινήσουμε, λοιπόν... Εγώ είμαι έτοιμη...

K: *(Κοφτά.)* Ξέρεις τι θα κάνεις;

K: Μου το έχεις πει τόσες φορές... Εγώ θα είμαι η μητέρα και εσύ ο πατέρας... Και θα επαναλάβουμε ό,τι φανταζόμαστε πως έκαναν οι γονείς μας εκείνη τη βραδιά πριν από έντεκα χρόνια... Σαν να είμαστε εκείνοι...

K: Θα γίνουμε εκείνοι...

P: Ωστόσο, δεν ξέρουμε τι πραγματικά έκαναν εκείνο το βράδυ...

K: Θα αρχίσουμε με το διάλογο που έχω ετοιμάσει... *(Βγάζει ένα δακτυλόγραφο κείμενο, τρία ή τέσσερα φύλλα συρραμμένα.)* Μήπως θέλεις να ξαναδείς τα λόγια σου; *(Της προτείνει το κείμενο.)*

P: *(Αρνείται να το πάρει.)* Τα ξέρω τα λόγια μου... Όπως μαθαίνει ένας ηθοποιός το ρόλο του...

K: Πριν, ωστόσο, τα ξέχασες...

P: Ξέχασα μία λέξη... Σου είπα, κοιτούσα την κάμερα και αποσυντονίστηκα... Εξάλλου, είναι μια λέξη από το κείμενο που εσύ έγραψες...

K: Είναι μια κρίσιμη λέξη... Πρέπει να ανακαλέσουμε αυτό που συνέβη στα πρώτα λεπτά εκείνης της βραδιάς...

P: *(Με εκνευρισμό.)* Είναι ένας θεατρικός διάλογος που έγραψες εσύ έντεκα χρόνια αργότερα... Είναι η δική σου εκδοχή για εκείνη τη νύχτα... Αντί γι' αυτό, μπορούσαμε να παίξουμε μια σκηνή από τον Άμλετ...

K: Είναι το κείμενο που θα μας βάλει μέσα στους ρόλους... Και θα μας ετοιμάσει για την Τελετή...

P: *(Τον κοιτάζει κατάματα.)* Θα μας ετοιμάσει;

K: *(Την κοιτάει κι αυτός στα μάτια.)* Ναι, θα μας ετοιμάσει...

P: *(Στρέφει αλλού το βλέμμα.)* Έστω... Ο διάλογος που έγραψες κρατάει πέντε λεπτά... Μετά, τι θα γίνει;

K: Μετά θα είμαστε έτοιμοι... Και θα αρχίσουμε να μιλάμε όπως εκείνοι... *(Αφήνει το κείμενο στο τραπέζι.)* Και τα λόγια μας θα μας οδηγήσουν στα γεγονότα...

P: Δεν καταλαβαίνω... Θα αυτοσχεδιάσουμε;

K: Θα αφεθούμε στο ποτάμι... Θα μας πάει το ποτάμι των γεγονότων...

P: *(Με εκνευρισμό που με δυσκολία συγκρατεί.)* Όλα αυτά είναι έωλα... Δεν μπορούν να σταθούν πουθενά... Είναι παιδαριώδη...

K: Έχε μου εμπιστοσύνη και θα δεις...

P: Δεν υπάρχει λογική σε αυτό που λες... Δεν μπορείς να εξηγήσεις το πώς θα γίνει...

K: Αν το πιστέψεις, θα το δεις μπροστά σου... Θα είναι σαν ολόφωτο λιβάδι...

P: Δεν αντέχω να το συζητήσω άλλο... Ας το κάνουμε... *(Συνεχίζει ξερά.)* Εξάλλου, νομίζω πως έχουμε ελάχιστη ώρα... Ή και καθόλου...

K: Σε αυτό έχεις δίκιο...

P: *(Ψυχρά.)* Ας αρχίσουμε, λοιπόν...

K: Είσαι σίγουρη πως δεν θέλεις να ξαναδεις τα λόγια;

P: Ναι, τα ξέρω...

K: Και η κάμερα γράφει... Μπορούμε να κλείσουμε το φως και να αρχίσουμε, λοιπόν...

P: Ναι, μπορούμε...

K: *(Πηγαίνει προς το διακόπτη που αναβοσβήνει το φως. Στέκεται για μια στιγμή. Με μια επισημότητα στη φωνή του.)* Θέλω να ξέρεις κάτι... Το εκτιμώ πολύ που βρίσκεσαι εδώ...

P: Ήταν κάτι που το είχα υποσχεθεί... Οι υποσχέσεις πρέπει να τηρούνται...

K: Θα μπορούσες να μην είσαι... Δεν το πιστεύεις... Το κάνεις για μένα...

P: Αν δεν αρχίσουμε, δεν θα προλάβουμε...

K: Και θέλω να σε ευχαριστήσω γι' αυτό...

P: *(Πάντοτε ψυχρά και κοφτά.)* Με ευχαρίστησες... Ας ξεκινήσουμε...

K: Έχεις σκεφτεί τι θα γίνει αν ρουφηχτούμε;

P: *(Με απορία.)* Αν ρουφηχτούμε;

K: Αν ρουφηχτούμε μέσα στη Σχισμή... Εσύ το θεωρείς απίθανο... Αλλά έχεις σκεφτεί την πιθανότητα να συμβεί;

P: *(Ουδέτερα.)* Αν συμβεί, θα το αντιμετωπίσω...

K: Δεν το έχεις σκεφτεί καν ως σενάριο φαντασίας – έτσι;

P: *(Σαν να σκέφτεται λίγο.)* Όχι, δεν το έχω σκεφτεί... Αλλά πίστεψέ με, θα πω τα λόγια μου όσο πιο πειστικά μπορώ...

K: *(Την κοιτάζει πολύ έντονα. Μιλάει πολύ τρυφερά.)* Αν είχες ακούσει την ιστορία εκείνης της γυναίκας, τώρα θα πίστευες... Έθρεψε ένα χωριό με τα δάκρυά της... Δεν υπήρχε περίπτωση να μην την πιστέφεις...

P: Εγώ κοιμόμουνα νωρίς... Αρκεί που την άκουσες εσύ και για τους δυο μας...

(Ο Κ την κοιτάζει ακίνητος. Στυλώνει τα μάτια του απάνω της.)

P: *(Κάπως ενοχλημένη.)* Τι συμβαίνει τώρα;

K: Τίποτε... Σκεφτόμουνα κάτι...

P: Πες το...

K: Δεν είναι κάτι συγκεκριμένο...

P: Πες το, σου λέω...

K: Σκέφτηκα πως είσαι πολύ όμορφη, πολύ νέα...

P: Και τι σχέση έχει αυτό με όσα κάνουμε απόψε;

K: Σκέφτομαι πως ίσως στη *Lacrimosa* δεν είμαστε οι ίδιοι... Πως ίσως είμαστε κάτι εντελώς διαφορετικό...

P: Εννοείς να μην είμαστε άνθρωποι;

K: Εννοώ το οτιδήποτε...

P: Και τι σε πειράζει αυτό;

K: Σκέφτομαι πως ίσως να σε δω και να μην σε αναγνωρίσω...

P: Δεν ξέρω πώς να σε βοηθήσω σε αυτό...

K: Και προσπαθώ να κρατήσω μέσα μου την εικόνα σου...

P: *(Την κοιτάει με τρυφερότητα.)* Είναι σημαντικό αυτό που λες... *(Του πιάνει το χέρι.)* Πολύ σημαντικό... Απλώς σκέψου πως μπορεί σε δυο ώρες όλα να έχουν τελειώσει και να ξαναρχίζουμε από την αρχή...

K: *(Βάζει το χέρι του στο πρόσωπό του.)* Προσπαθώ να σε κρατήσω μέσα μου...

(Η P χαϊδεύει τα μαλλιά του K.)

P: Να σε ρωτήσω κάτι κι εγώ...

K: Ναι, φυσικά...

P: Είναι πολύ πεζό... Μια πρακτική ερώτηση γι' αυτό που έγραψες...

K: Πες μου...

P: Γιατί όταν ο πατέρας φιλάει τη μαμά στο κείμενό σου, εσύ βάζεις το χέρι σου ανάμεσά στα στόματά μας;

K: Το σκέφτηκα πολύ όταν έγραφα το διάλογό μας... Κανονικά δεν έπρεπε... Αλλά έτσι μου ήρθε... Φοβήθηκα μην το πάρεις στραβά...

P: Φαντάζεσαι πως μπορούμε να γίνουμε ένα παντρεμένο ζευγάρι και να δίνουμε δήθεν φιλιά;

K: Όχι... Πρέπει να γίνουνε όλα όπως εκείνη τη νύχτα...

P: Άρα, μην ξαναβάλεις το χέρι σου... Κανείς δεν έπαθε τίποτε από ένα φιλί... Και μικροί φιλιόμασταν στο στόμα...

K: Δεν είναι το ίδιο...

P: Για μένα είναι ακριβώς το ίδιο... Είσαι ο αδελφός μου και έχω δικαίωμα να σε φιλάω όποτε θέλω... Εξάλλου, αν ρουφηχτούμε στη *Lacrimosa*, δεν θα το θυμόμαστε... Κι αν δεν ρουφηχτούμε, θα είμαστε έτοιμοι για μια καινούρια αρχή...

K: Εντάξει λοιπόν... Θα φιληθούμε χείλη με χείλη...

P: *(Σαν να βιάζεται – ή σαν να προσπαθεί να κρατηθεί.)* Ας ξεκινήσουμε, λοιπόν...

K: *(Με φωνή συγκινημένη.)* Σε ευχαριστώ... Είμαι πολύ τυχερός που σε έχω αδελφή... Ευλογημένος, θα έλεγα...

P: *(Κοφτά, βιαστικά.)* Κλείσε το φως... Πρέπει να ξεκινήσουμε...

(Ο Κ την κοιτάει σιωπηλός. Έπειτα σβήνει το φως.)

(Σκοτάδι.)

6.

(Σκοτάδι. Αρχίζει η μουσική από το Lactimosa, από το Requiem του Μότσαρτ.

Για περίπου ένα λεπτό ακούγεται μονάχα η μουσική.

Στη συνέχεια, και πάνω στη μουσική, ακούγονται οι φωνές του Κ και της Ρ. Όπως και στη σκηνή 1, απαγγέλλουν τελετουργικά το κείμενο που βρήκαν στο τετράδιο της μητέρας τους. Σιγά σιγά τα λόγια τους μπλέκονται – μέχρι που καταλήγουν να μιλάνε μαζί.

Παρόλο που μέχρι ένα σημείο επαναλαμβάνονται τα λόγια της σκηνής 1, το ύφος, τα βλέμματα και οι κινήσεις των δύο νέων σε κάποια σημεία είναι διαφορετικές.)

P: Τη νύχτα του Ηλιοστασίου θα πετάξουν οι αρουραίοι...

K: Κανένα παλιό σταφύλι δεν θα απομείνει...

P: Ντυμένοι τη γύμνια θα αντικρίσουμε δυο φορές το ίδιο ποτάμι...

K: Όπως πετιέται το νερό της θερμοπηγής – ακριβώς ανάποδα θα μπούμε μέσα...

P: Θα ρουφηχτούμε στη Σχισμή...

K: Καμία επιστροφή, καμία ελπίδα, καμία αδυναμία...

P: Οι ανθοδέτες θα προσκυνήσουν την Τελετή...

Κ και Ρ μαζί: Στο τέλος όλα θα γίνουν γαλήνη...»

(Ανάβει ένα κερί. Στο φως της φλόγας του βλέπουμε τον Κ –που έχει ανάψει το κερί– και τη Ρ πάνω στο κρεβάτι του δωματίου.

P.) Ο Κ γυρίζει στο κρεβάτι και αγκαλιάζει με στοργή και λατρεία τη

Κ: Σε αγαπώ πολύ, γλυκιά μου...

P: (Επαναλαμβάνει κάπως πιο χαμηλόφωνα την τελευταία φράση της επίκλησης.) Στο τέλος όλα θα γίνουν γαλήνη...

Κ: (Φιλάει τα μαλλιά της.) Ναι, θα γίνουν...

P: Θα ρουφηχτούμε στη Σχισμή... Για πάντα...

Κ: Για πάντα... Δεν θα σε αφήσω ποτέ, μωρό μου...

P: Θα ρουφηχτούμε μέσα εκεί...

Κ: Ναι, θα ρουφηχτούμε...

P: (Τον κοιτάζει ενώ μένουν αγκαλιασμένοι.) Ελπίζω να το πιστεύεις...

Κ: (Την κοιτάζει κι αυτός.) Σε αγαπάω... Πιστεύω σε ό,τι πιστεύεις...

P: (Κατεβάζει το κεφάλι.) Πρέπει να το πιστεύεις...

Κ: (Καθησυχαστικά.) Είμαι ο άντρας σου... Πιστεύω ό,τι μου λες... (Τη φιλάει στα μάτια. Επαναλαμβάνει αγκαλιάζοντάς την.) Ό,τι μου λες...

(Έρχεται η κορύφωση του μουσικού κομματιού: DONA EIS REQUIEM.

Η Ρ μένει ακίνητη. Ο Κ προσπαθεί να τη φιλήσει. Βρίσκει τα χείλη της με τα χείλη του, αγγίζονται για μια στιγμή.

Η Ρ μένει κοκαλωμένη. Ο Κ φεύγει από την αγκαλιά της και, ενώ ακούγεται το AMEN από το Lacrimosa, σηκώνεται από το κρεβάτι και ανάβει άλλα δύο κεριά.

Το μουσικό κομμάτι τελειώνει.)

P: (Μηχανικά.) Πρέπει να πιστεύεις... Να πιστεύεις στην Τελετή... Να μην το κάνεις μονάχα επειδή με αγαπάς...

K: *(Ξανανεβαίνει πάνω στο κρεβάτι. Την κοιτάζει στα μάτια.) Η αγάπη είναι το μείζον... Και αρκεί...*

P: Όχι, δεν αρκεί... Χρειάζεται και η πίστη...

K: Η αγάπη είναι τα πάντα... Είναι και πίστη και όλα τα άλλα...

(Στο διάλογο που ακολουθεί, η P δεν κοιτάζει τον K. Στρέφει το κεφάλι της χαμηλά ή κλείνει τα μάτια. Και ακόμη μιλάει αδικαιολόγητα μηχανικά, σχεδόν άψυχα. Ακόμη κι όταν κάνει ερωτήσεις. Σαν να λέει διεκπεραιωτικά τα λόγια της.)

Ο K σιγά-σιγά δυσφορεί με αυτό.)

P: Καταλαβαίνεις τι κάνουμε; Έχεις συνειδητοποιήσει τι πρόκειται να συμβεί την αποψινή νύχτα;

K: Μπορείς να με ελέγξεις, αν θέλεις...

P: Δεν είναι αστείο...

K: Δεν αστειεύομαι... Στ' αλήθεια, μπορείς να με ελέγξεις... Να δεις αν έχω καταλάβει...

P: Πες μου, λοιπόν, τι θα γίνει;

K: Θα γίνει η Τελετή... Για την ακρίβεια, εμείς θα μπούμε μέσα στην Τελετή...

P: Πώς;

K: Θα ετοιμαστούμε και θα μπούμε... Θα επαναλάβουμε τις Επίκληση τρεις φορές... Μαζί... Η τρίτη θα είναι τα μεσάνυχτα... Η ώρα του Ηλιοστασίου... Οι λέξεις μας θα σμίξουν... Και θα μπούμε μέσα στη Σχισμή...

P: Και πώς θα μπούμε;

K: Θα ρουφηχτούμε... Θα φανταστούμε τη Σχισμή και αυτή θα μας ρουφήξει...

P: Δεν θα τη φανταστούμε... Η Σχισμή υπάρχει... Μονάχα θα την πιστέψουμε...

K: Ναι, θα την πιστέψουμε...

P: Και τι θα γίνει μετά;

K: Μετά θα πάμε στη Lacrimosa...

P: Τι είναι η Lacrimosa;

K: Είναι μια άλλη χωροχρονική επικράτεια... Μια άλλη διάσταση... Μια καινούρια Ημέρα...

P: Ναι, μια καινούρια Ημέρα...

K: Μια Ημέρα όπου θα συναντηθούμε με τους δικούς μας... Τους Δακρυσμένους Κοινωνούς...

P: Τους Κοινωνούς...

K: *(Την πιάνει από τους ώμους. Προσπαθεί να τη δει στα μάτια – ουσιαστικά να δώσει ένταση στον μηχανικό διάλόγό τους. Μιλάει με έμφαση.)* Τους Κοινωνούς των Αρχαίων Δακρύων...

P: *(Συνεχίζει να αποφεύγει το βλέμμα του K και να μιλάει μηχανικά και άψυχα.)* Τα ξέρεις καλά, βλέπω... Χαίρομαι πολύ γι' αυτό...

K: *(Τη σφίγγει τους ώμους, προφανώς την πονάει. Το πρόσωπό του συσπάται από την ένταση.)* Μπορώ να σου πω τα πάντα... Το πώς θα γίνει, το γιατί το κάνουμε... *(Η P αφήνει μια κραυγή πόνου και με μια σπασμωδική κίνηση φεύγει από την αγκαλιά του. Κατεβαίνει από το κρεβάτι τρίβοντας τον ώμο της. Ο K τώρα μιλάει με κανονική φωνή.)* Μπορώ να σου μιλήσω για τη Διαστελλόμενη Αγάπη...

P: *(Υποτονικά, σχεδόν ανέκφραστα.)* Πες μου για τα παιδιά μας... Τι θα γίνουν τα παιδιά μας;

K: *(Μιλάει κοιτώντας την στα μάτια. Σαν να προσπαθεί να της επιβληθεί με το βλέμμα.)* Τα παιδιά μας θα μεγαλώσουν... Τα πάντα είναι κανονισμένα... Στα χέρια τους θα περιέλθει μια πολύ μεγάλη περιουσία... Θα μεγαλώσουν με την κηδεμονία της ξαδέλφης σου και των συγγενών μου... Δυο συμβολαιογράφοι θα έχουν το δικαίωμα εποπτείας κάθε λεπτομέρειας που σχετίζεται με την ανατροφή τους... Θα πάνε στα καλύτερα σχολεία... Και μόλις ενηλικιωθούν θα έχουν όλη τη ζωή μπροστά

τους... Είναι τα πάντα εξασφαλισμένα για αυτά... Κάνουμε αναλυτικές διαθήκες που προβλέπουν την κάθε δυνατή περίπτωση...

(Η Ρ συνεχίζει να μιλάει μηχανικά. Σαν να διαβάζει τα λόγια της από ένα αόρατο βιβλίο.)

P: Και για εμάς; Τι θα μάθουν για εμάς;

K: Στην αρχή δεν θα μάθουν τίποτε... Δεν επιτρέπεται να μάθουν... Μέχρι που θα έρθει η ώρα...

P: Ποια ώρα;

K: Η ώρα που θα ψάξουν να βρουν...

P: Γιατί να βρουν;

K: Γιατί είναι στη φύση του ανθρώπου να ψάχνει και να βρίσκει...

P: *(Σιωπή λίγο, σαν να σκέφτηκε κάτι. Μετά συνεχίζει δίχως να σηκώσει τα μάτια.)* Τα έβαλες για ύπνο; Σου είπαν τίποτε πριν κοιμηθούμε;

K: Φυσικά και τα έβαλα για ύπνο... Και δεν μου είπαν τίποτε... Δεν είχαν λόγο να μου πούνε κάτι... Τα φίλησα όπως κάθε βράδυ και μου είπαν «Καληνύχτα, μπαμπά...»

P: Και εσύ τους απάντησες «Καληνύχτα, μυρμήγκια...»

K: Ναι, αυτό τους απάντησα...

P: Σε ευχαριστώ...

K: Για ποιο πράγμα;

P: Σε ευχαριστώ για όλα όσα κάνεις για μένα... Σε ευχαριστώ που στήριξες τόσο το όραμά μου και το έκανες δικό σου...

K: *(Της πιάνει το χέρι. Την αναγκάζει να τον δει καταπρόσωπο.)* Μα είμαι ο άντρας σου... Καθετί που ονειρεύεσαι, το ονειρεύομαι κι εγώ...

7.

P: *(Βυθίζει το βλέμμα της στο βλέμμα του.)* Τα αποχαιρέτησες;

K: *(Την κοιτάζει έκπληκτος.)* Τι εννοείς;

P: Σε ρώτησα αν αποχαιρέτησες τα παιδιά... Φαντάζομαι ότι έχεις συνειδητοποιήσει πως δεν θα τα ξαναδείς...

K: *(Η έκπληξή του δίνει τη θέση της στη νευρικότητα και στο θυμό. Επιχειρεί να την πιάσει από τους ώμους. Εκείνη του ξεφεύγει και απομακρύνεται.)* Όχι, δεν τα αποχαιρέτησα...

P: Γιατί; Δεν είχες την ανάγκη να το κάνεις;

K: Φαίνεται πως δεν την είχα...

P: Δεν είναι δυνατόν να μην την είχες... Είσαι ο πατέρας τους και δεν θα τα ξαναδείς...

K: Δεν ήθελα να τα ταράξω... Εξάλλου, δεν είναι σίγουρο πως δεν θα τα ξαναδούμε: μπορεί κάποτε να μας αναζητήσουν...

P: Δεν έχουν κανένα λόγο να μας αναζητήσουν... Θα έχουν να ζήσουν τη δική τους ζωή...

K: Αυτό δεν μπορείς να το ξέρεις... Μπορεί να θελήσουν να μας βρουν... Ήδη τους έχεις δώσει μια άκρη για να το κάνουν...

P: Άκρη;

K: Έγραψες στο τετράδιό σου τα λόγια της Τελετής...

P: *(Με έκπληξη και οργή.)* Διαβάζεις το τετράδιό μου...

K: *(Σε αυστηρό τόνο.)* Σε παρακαλώ, ηρέμησε...

P: *(Με οργή.)* Με ποιο δικαίωμα διαβάζεις το τετράδιό μου;

K: *(Κάπως αμήχανα και προσπαθώντας να την κατευνάσει.)* Το έκανα επειδή έχω την έγνοια σου... Σου ζητώ συγνώμη... Ήταν λάθος μου...

P: Γιατί να έχεις την έγνοια μου;

K: Τι ερώτηση είναι αυτή; Έχω την έγνοια σου επειδή είμαι ο άντρας σου...

P: Δεν με πιστεύεις... Με θεωρείς τρελή...

K: *(Διαμαρτύρεται.)* Όχι βέβαια...

P: *(Με μεγάλο εκνευρισμό.)* Με θεωρείς τρελή... Πιστεύεις πως η Lacrimosa είναι μια εμμονή... Πως υπάρχει μονάχα στο μυαλό μου...

K: Λες ό,τι να 'ναι... Είσαι ταραγμένη και λες ό,τι να 'ναι...

P: Γι' αυτό δεν αποχαιρέτησες τα παιδιά... Γιατί είσαι βέβαιος πως θα τα ξαναδείς αύριο το πρωί...

K: Μπορείς να σταματήσεις, σε παρακαλώ;

P: Πήγες σε ψυχίατρο... *(Με μεγάλη ένταση, σχεδόν φωνάζει.)* Πήγες σε ψυχίατρο, να τον ρωτήσεις τι να κάνεις... Να τον συμβουλευτείς... Πες το, αυτό έκανες...

K: Δεν πήγα πουθενά... Και το έχεις παρατραβήξει...

P: *(Σχεδόν εκτός εαυτού.)* Πήγες στον γαμημένο ψυχίατρο για να τον ρωτήσεις για μένα... *(Τον πλησιάζει απειλητικά.)* Αυτός σου είπε να ανοίξεις το τετράδιό μου... Αυτός σου το είπε... Για να σχηματίσει το προφίλ της ασθενούς του... Για να σχηματίσει το γαμημένο προφίλ...

K: *(Προσπαθεί να την αγκαλιάσει.)* Σε παρακαλώ, σταμάτα...

P: *(Του χτυπάει τα χέρια, τον σπρώχνει, ουρλιάζει.)* ΜΗΝ Μ' ΑΓΓΙΖΕΙΣ... ΜΗΝ Μ' ΑΓΓΙΖΕΙΣ, ΓΑΜΩ ΤΟΝ ΘΕΟ ΜΟΥ...

(Ο Κ γονατίζει στη μέση του κρεβατιού. Βάζει το πρόσωπό του μέσα στις παλάμες του.)

Η Ρ οργισμένη ανάβει τσιγάρο. Κάποτε βλέπει τον Κ κουλουριασμένο στο μέσο του κρεβατιού. Τον πλησιάζει.)

P: (Με ξερή φωνή.) Και τι σου είπε ο γιατρός σου; Μήπως να με κλείσεις σε ίδρυμα; (Ο Κ μένει κουλουριασμένος στο κρεβάτι.) Μήπως να μου κάνεις λοβοτομή; (Η Ρ φυσάει τον καπνό της.) Όχι, λοβοτομή – η λοβοτομή είναι η τελευταία επιλογή... Ξεκινούμε με τα φάρμακα... Λέμε στον ασθενή πως όλα πάνε καλά και του ρίχνουμε χάπια στον καφέ του..

(Ο Κ, κουλουριασμένος καθώς είναι, αναπνέει βαθιά. Βλέπουμε την ανάσα του στο σώμα του.)

P: Έλα, πες το, δεν θα θυμώσω άλλο... Μονάχα πες μου... Αυτός σου είπε να συμφωνήσεις για την Τελετή... Πήγες και τον βρήκες για να του ζητήσεις τη συμβουλή... «Η σύζυγός μου έχει τρελαθεί, γιατρέ...» – έτσι δεν του είπες; «Μια πετυχημένη δικηγόρος, μια υπέροχη μητέρα, ένας άνθρωπος τέλειος σε όλα του, που δεν του λείπει τίποτε – κι όμως έχει τρελαθεί... Πιστεύει πως πρέπει να αφανιστεί από τον κόσμο όπου ζούμε... Και να βρεθεί σε μια άλλη χωροχρονική διάσταση... Της έχει δώσει και όνομα μάλιστα... Την ονομάζει Lacrimosa... Πιστεύει πως την έφτιαξε η ηρωίδα ενός παραμυθιού... Μια γυναίκα που θρέφει με τα δάκρυά της ένα χωριό... Πιστεύει πως εκεί βρίσκεται η αληθινή ζωή... Ο σκοπός της ζωής μας... Ή και κάτι σαν τον παράδεισο... Και είναι βέβαιη πως ένα σωρό σπουδαίοι άνθρωποι που γνωρίζουμε από την Ιστορία κατέληξαν εκεί... Πως κάνανε μια Τελετή και ρουφήχτηκαν μέσα στη Lacrimosa... Ο Μότσαρτ, λόγου χάρη... Ή και ο Λόρδος Μπάιρον και ο Πόε... Και άλλοι πολλοί...»

(Ξαναρουφάει το τσιγάρο της. Φυσάει τον καπνό.)

P: «Γενικώς, γιατρέ, της έχουν κάνει ανεπανόρθωτο κακό τα βιβλία που διαβάζει... Θαρρείς να της σκουλήκιασαν το μυαλό... Και να σκεφτείτε πως ασχολείται με τον πνευματισμό μόλις τέσσερα χρόνια... Από τότε που παρέλυσε και θεραπεύτηκε κάνοντας αυτοϋπνωτισμό στον καθρέφτη... Έπαψε να ασχολείται με τη δουλειά της, με τα παιδιά της, με όλα... Έγινε υποχείριο της εμμονής της...»

(Κάθεται πλάι του στο κρεβάτι. Μιλάει και με πιο γλυκό τόνο.)

P: Αυτά δεν είπες στο γιατρό; Του πήγες και φωτοτυπίες από το τετράδιο... Κι έπειτα του διηγήθηκες τη ζωή μου... Όλη τη ζωή μου... Του έδειξες και φωτογραφίες από την παιδική μου ηλικία... Και από τα πρώτα ταξίδια που πήγαμε... Και φωτογραφίες των παιδιών... (Η μορφή

της σκληραίνει.) Του έδωσες να διαβάσει και το τετράδιο. (Σηκώνεται και πάλι θυμωμένη.) Το πήρες, το έβγαλες φωτοτυπίες και του το έδωσες...

(Σβήνει το τσιγάρο της.)

P: Πρώτα θα σου ζήτησε να με δει, να με εξετάσει... Αυτό επιτάσσει η δεοντολογία τους... Προσωπική επαφή του γιατρού με τον ασθενή... Εσύ, φυσικά, αρνήθηκες... Του είπες πως, αν μου το πρότεινες αυτό, τα αποτελέσματα θα ήταν καταστροφικά... Όχι μόνο θα αρνούμουν οποιαδήποτε επαφή – μα, για σένα το χειρότερο, θα απομονωνόμουν κι από σένα, καθώς θα κατέρρεε στα μάτια μου η αξιοπιστία σου...

(Πηγαίνει στα κεριά. Περνάει το δάχτυλό της μέσα από τη φλόγα του κεριού.)

P: Ήσουνα πειστικός... Πάντοτε ήσουνα πειστικός... Όταν είδε πως δεν υπήρχε περίπτωση να μιλήσει μαζί μου, δέχτηκε να σου δώσει συμβουλές... «Η περίπτωση της συζύγου σας χρήζει πολύ λεπτών χειρισμών... Πιστεύετε πως είστε σε θέση να τους φέρετε σε πέρας;» Εσύ, φυσικά, του απάντησες πως είσαι σε θέση να κάνεις το οτιδήποτε για μένα... Και πως με αγαπάς... Και πως αγαπάς την οικογένειά σου... Πως είναι η πρώτη προτεραιότητα της ζωής σου...

(Ξανακάθεται δίπλα του. Και πάλι μιλάει με γλυκύτερο τόνο.)

P: Και τότε ο γιατρός σου είπε το εναλλακτικό σχέδιο... «Παρόλο που σε κάποιους μπορεί να ακουστεί αντιεπιστημονικό, νομίζω πως είναι η πιο ενδεδειγμένη πρακτική... Θα ζήσετε μαζί της το σχέδιό της και τη διάψευσή του... Θα συμφωνήσετε μαζί της στην πρότασή της... Θα φροντίσετε να πιστέψει πως, παρά τις αρχικές αντιρρήσεις σας, ενστερνιστήκατε την εμμονή της και πως είσατε έτοιμος να την ακολουθήσετε στη Lacrimosa... Και κατόπιν θα δεχτείτε να κάνετε μαζί της την Τελετή... Κι όταν οι προσδοκίες της από αυτήν ματαιωθούν, τότε θα μπορέσετε να της πείτε την εκδοχή σας... Πως η πιθανότητα του παρασύνπαντος που αναζητά ίσως να έχει ήδη υλοποιηθεί στον παροντικό χρόνο... Θα προσέξετε μονάχα αυτό: να μην της ακυρώσετε το σύμπαν που ονειρεύεται, μα να της δώσετε την ευκαιρία να πιστέψει πως ίσως αυτό να της έχει παρουσιαστεί με μια άλλη μορφή... Πρέπει να γίνει πολύ μετρημένα όλο αυτό – κυριολεκτικά με το σταγονόμετρο... Και ίσως χρειαστεί να το υποστηρίξουμε με ένα σχήμα αντικαταθλιπτικών χαπιών...»

(Σιωπά. Χαϊδεύει τα μαλλιά του Κ.)

P: Πες μου, αυτά δεν σου είπε;

8.

K: *(Πάντοτε κουβαρασμένος, χωρίς να σηκώσει το κεφάλι του. Μιλάει με ήρεμη φωνή.)* «Ακραία ψυχωσική διαταραχή...»

P: *(Με σχετική έκπληξη.)* Τι είπες;

K: «Ακραία ψυχωσική διαταραχή...» *(Καθώς μιλάει, σιγά-σιγά ανασηκώνεται.)* Αυτή ήταν η διάγνωση του γιατρού...

P: Το παραδέχεσαι, λοιπόν... Υπήρχε γιατρός...

K: *(Χωρίς να της απαντάει.)* Μου εξήγησε πως μια ψύχωση δεν μπορεί να θεραπευτεί – μπορεί ωστόσο να περιέλθει σε μια κατάσταση ύπνωσης... *(Την κοιτάει στα μάτια.)* Επί λέξει, μου είπε: «Πρέπει να βάλουμε το μωρό να κοιμηθεί...»

P: *(Αιφνιδιασμένη.)* Το «μωρό»; Εγώ είμαι το «μωρό»;

K: Το «μωρό» είναι η ψυχωσική εμμονή σου... Πρέπει να την καταστήσουμε «ψύχωση εν υπνώσει»...

P: *(Αδύναμα, σχεδόν ψιθυριστά.)* Με ποιο δικαίωμα;

K: Είπε πως είσαι σαν τον Νόρμαν Μπέιτς στο *Ψυχώ* του Χίτσκοκ... «Ο Νόρμαν πιστεύει πως η μάνα του είναι ζωντανή... Δεν θα του πεις, λοιπόν, πως η μητέρα πέθανε... Θα θάψεις το σκελετό της στον κήπο και θα του πεις πως η μητέρα του πήγε ένα μακρύ ταξίδι στην οικογένεια της μητέρας της...»

P: *(Με αυξανόμενη αποστροφή.)* Με ποιο δικαίωμα αποφασίσατε για μένα; Με ποιο δικαίωμα μιλάτε για «μωρά» που θα τα βάλετε για ύπνο;

K: Με το δικαίωμα της αγάπης...

P: Αγάπη είναι να αποφασίζεις εσύ για τον άλλον;

K: *(Κοφτά, με τόνο απόλυτο.)* Ναι, αυτό είναι...

P: Και να τον λογαριάζεις για άρρωστο;

K: Ακριβώς αυτό... Αγάπη είναι να αναλαμβάνεις την ευθύνη...

P: Ποια ευθύνη;

K: Την ευθύνη του άλλου...

P: Αυτό δεν είναι αγάπη... Αυτό είναι φασισμός...

K: Η αγάπη είναι ο πιο μεγάλος φασισμός... Αλλά είναι ο μόνος τρόπος για να ζήσουμε μαζί οι άνθρωποι...

P: Ο γιατρός σ' το είπε αυτό;

K: Η αγάπη είναι να μην αφήνεις τον άλλον...

P: Και να βάζεις το «μωρό» για ύπνο...

K: Ναι, φυσικά... Και αυτό και κάθε άλλο...

P: *(Με πολύ φιλή φωνή, σχεδόν σφυριχτή.)* Θέλω να φύγεις...

K: Δεν θα το κάνω... Δεν υπάρχει περίπτωση να φύγω...

P: Δεν πιστεύεις στη Lactimosa... Δεν είσαι άξιος να πιστέψεις οπουδήποτε...

K: Σε αγαπώ...

P: Δεν είσαι άξιος να με αγαπάς...

K: Δεν με νοιάζει τι λες... Η αγάπη μας είναι πάνω από τα λόγια σου... Πάνω από το θυμό σου... Η αγάπη μας είναι πάνω από μας...

P: Είσαι ένα σίχαμα... Είσαι καλός για να δίνεις ηρεμιστικά χάπια... Και για να ανοίγεις τάφους...

K: Νομίζω πως έχεις ξεφύγει...

P: Θα ήσουν ένας καταπληκτικός νεκροθάφτης...

K: *(Με ένταση.)* Θα ήμουν οτιδήποτε χρειαζόταν για να γίνεις καλά...

P: (*Ξεσπάει ουρλιάζοντας.*) **ΘΕΛΩ ΝΑ ΦΥΓΕΙΣ, ΓΑΜΗΜΕΝΕ...** (*Ορμάει να χτυπήσει τον Κ. Αυτός της πιάνει τα χέρια, την αγκαλιάζει.*) **ΘΕΛΩ ΝΑ ΦΥΓΕΙΣ...** (*Από την οργή της τραυλίζει.*) **ΝΑ... ΦΥ... ΓΕΙΣ...**

K: (*Πάνω στις φωνές της.*) Ησύχασε... Σε παρακαλώ, ησύχασε...

P: (*Τον κοιτάζει στα μάτια, προσπαθώντας να ξεφύγει από την αγκαλιά του.*) Αν δεν φύγεις, θα φύγω εγώ...

K: (*Δεν την αφήνει. Προσπαθεί να την κρατήσει μες στην αγκαλιά του.*) Άκουσέ με... Σε παρακαλώ, άκουσέ με...

P: Δεν θέλω να σε ακούσω – θέλω να φύγεις...

K: Άκουσέ με... Σε παρακαλώ, άκουσέ με... Θέλω να κάνουμε μια συμφωνία...

P: (*Με αποστροφή.*) Συμφωνία;

K: Ναι, μια συμφωνία...

P: Λες πως αγαπάς και κάνεις συμφωνίες...

K: Μα η αγάπη η ίδια είναι μια συμφωνία... Όλη η ζωή είναι μια συμφωνία...

P: Δεν μπορώ να το πιστέψω πως έχεις το θράσος να μιλάς για συμφωνίες...

K: Είναι η δουλειά μας αυτή... Προτείνουμε στους ανθρώπους να συμφωνούνε... Αυτό κάναμε σε όλη μας τη ζωή...

P: Πες ό,τι έχεις να πεις και φύγε...

K: (*Καθώς μιλάει, την αφήνει από το αγκάλιασμά του. Μιλάει κοιτώντας τα χέρια του, τις παλάμες του.*) Παραδέχομαι πως εγώ δεν πίστεψα στη Lacrimosa... Και για να είμαι ειλικρινής, ούτε και τώρα το πιστεύω... Από την αρχή ήταν... πώς να το πω... ήταν πολύ υπερβολικό για μένα... (*Ξεροβήχει, σαν να καθαρίζει το λαιμό του.*) Για μένα μπορούσε να γίνει κατανοητό ως μία εμμονή... Μια ακραία δική σου εμμονή... Γι' αυτό πήγα και συμβουλευτήκα το γιατρό... Αλλά... (*Σταματάει.*)

P: Περίμενα αυτό το «αλλά»...

K: *(Γυρίζει και την κοιτάζει στα μάτια.)* Αλλά είμαι άνθρωπος... Που σημαίνει πως είμαι πλάσμα ατελές... Με μυαλό ατελές, με φαντασία ατελή, με φόβους θεριεμένους... Τους φόβους του είδους μου... Άρα, μπορεί να κάνω λάθος... Μπορεί η Lacrimosa να υπάρχει και να μας περιμένει... Οπότε οφείλω να το δοκιμάσω... Το οφείλω σε σένα και στον εαυτό μου... Κι αν υπάρχει αλήθεια σε όλο αυτό, είμαι έτοιμος να τη δεχτώ...

P: Κι αν δεν υπάρχει;

K: Τι εννοείς;

P: Αυτό που ακούς... Αν αποδειχτεί πως η Lacrimosa είναι μια τρελή εμμονή μου, μια διανοητική φούσκα και τίποτε περισσότερο, τότε τι θα γίνει;

K: *(Σαν να κομπιάζει – σαν να έρχεται σε αμηχανία.)* Φαντάζομαι πως θα συνεχίσουμε τη ζωή μας... Μαζί με την οικογένειά μας... Με την αγάπη μας... Με όλα όσα έχουμε μέχρι τώρα...

P: *(Σφουριχτά, σχεδόν μέσα απ' τα δόντια της.)* Σίχμα...

K: *(Σαν να μην την καλοάκουσε.)* Τι είπες;

P: Είπα πως σε σιχαίνομαι... Πόσο πολύ σε σιχαίνομαι – αυτό είπα... Ήρεμη φωνή, δήθεν κόμπιασμα, δήθεν αμηχανία για να βρεις τη σωστή λέξη... Και νηφάλια επιχειρήματα, επιχειρήματα, επιχειρήματα... Θα μπορούσες να βάλεις ανθρώπους στους φούρνους με αυτά τα επιχειρήματα...

K: Γίνεσαι προσβλητική... Και επιπλέον, μόνο με επιχειρήματα ζούνε οι άνθρωποι... Τα επιχειρήματα φτιάξανε τον πολιτισμό...

P: Αν δεν συμμορφωθώ με την αλήθεια σου, θα μου κάνεις λοβοτομή... Και θα πεις πως το κάνεις στο όνομα της αγάπης...

K: Ας πούμε πως είναι έτσι... Εσύ νωρίτερα έχεις την ευκαιρία να ακυρώσεις τα απαίσια επιχειρήματά μου... Μπορούμε να κάνουμε την Τελετή και να ρουφηχτούμε στη Lacrimosa...

P: Δεν θέλω να πάω πουθενά μαζί σου... Δεν θέλω να μοιραστώ τίποτε μαζί σου πια...

K: Δεν μπορείς να μην μοιράζεσαι... Δεν έχεις το δικαίωμα να μην μοιράζεσαι...

P: Έχω το δικαίωμα να κάνω τα πάντα... Είμαι ελεύθερος άνθρωπος...

K: Έχεις προσέξει τους στίχους από το *Lacrimosa*;

P: Παράτα με...

K: (*Ψευδοτραγουδάει τους στίχους.*) *Lacrimosa dies illa / Qua resurget ex favilla / Judicandus homo reus.*

P: (*Φωνάζοντας.*) Παράτα με, σου λέω....

K: (*Απαγγέλλει ενώ σβήνει τα κεριά.*) Η μέρα των δακρύων εκείνη, που μέσα απ' τις στάχτες θα αναδυθεί ο αμαρτωλός μπροστά στην Κρίση... Ελέησέ τον, Κύριε Ημών Ιησού Χριστέ, και σώσον ημάς... Αμήν...

(*Με την λέξη «Αμήν» ο Κ σβήνει και το τελευταίο κερί. Απλώνεται σκοτάδι.*)

K: (*Με βαθιά ή και υπόκωφη φωνή. Κάποιος θα μπορούσε να την πει και τρομακτική.*) Δεν είσαι ελεύθερος άνθρωπος... Είσαι ένας άνθρωπος που γυρεύει τη *Lacrimosa*...

(*Αρχίζει και πάλι το *Lacrimosa*. Προφανώς ο Κ έχει πατήσει το τηλεκοντρόλ του στερεοφωνικού.*)

Μέσα στο απόλυτο σκοτάδι ακούγεται το κομμάτι.

Εδώ τελειώνει η Πρώτη Πράξη. Αν κριθεί αναγκαίο, μπορεί να γίνει διάλειμμα. Αλλιώς, και αυτό είναι μάλλον προτιμότερο, η παράσταση να συνεχιστεί κατευθείαν με τη σκηνή 9, χωρίς την παραμικρή διακοπή.)

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΡΑΞΗ

9.

(Σκοτάδι. Από τα μεγάφωνα συνεχίζει το Lactimosa από το Requiem του Μότσαρτ.)

Ενώ το κομμάτι συνεχίζει, ο Κ ανάβει ένα κερί. Το σκοτάδι σπάζει.

Ο Κ αρχίζει να απαγγέλλει μόνος του. Η Ρ σιωπά.)

Κ: «Τη νύχτα του Ηλιοστασίου θα πετάξουν οι αρουραίοι... Κανένα παλιό σταφύλι δεν θα απομείνει... Ντυμένοι τη γύμνια θα αντικρίσουμε δυο φορές το ίδιο ποτάμι... Όπως πετιέται το νερό της θερμοπηγής – ακριβώς ανάποδα θα μπούμε μέσα... Θα ρουφηχτούμε στη Σχισμή... Καμία επιστροφή, καμία ελπίδα, καμία αδυναμία... Οι ανθοδέτες θα προσκυνήσουν την Τελετή... Στο τέλος όλα θα είναι γαλήνη...»

(Σε όλη τη διάρκεια της απαγγελίας του Κ, η Ρ είναι ανέκφραστη.)

Ρ: *(Με ξερή φωνή, χωρίς να τον κοιτάζει.)* Τώρα αυτό στρέχει για δεύτερη επίκληση;

Κ: *(Σκέφτεται για λίγο πριν απαντήσει.)* Και γιατί να μην στρέχει;

Ρ: Γιατί είναι γελοίο... *(Παίρνει το τηλεκοντρόλ και κλείνει τη μουσική.)* Γιατί επίκληση δεν σημαίνει να λες τα λόγια...

Κ: *(Αιφνιδιασμένος, ορμάει προς το μέρος της. Με ένταση.)* Τι κάνεις; Γιατί έκλεισες τη μουσική;

Ρ: *(Με ακόμη μεγαλύτερη ένταση.)* Γιατί δεν γίνεται έτσι... *(Η Ρ ανάβει το φως. Ο Κ κοκαλώνει από τον επιτακτικό τόνο της. Η Ρ συνεχίζει σε χαμηλότερο τόνο.)* Γιατί δεν γίνεται έτσι... Δεν μπορεί να γίνει η Τελετή με κάποιον που δεν πιστεύει...

Κ: Κι αυτός ο «κάποιος που δεν πιστεύει» είμαι εγώ – σωστά;

Ρ: Ναι, είσαι εσύ...

K: *(Με χαμηλό τόνο, κοιτώντας κάτω.)* Ωραίο κόλπο...

P: Τι κόλπο;

K: Ωραίο κόλπο για να καταστρέψεις την Τελετή... Επινόησες έναν άντρα που δεν πιστεύει...

P: *(Με σχετικό εκνευρισμό.)* Δεν είχα κανένα λόγο να τον κάνω... Εγώ οραματίστηκα την Τελετή, μην το ξεχνάς...

K: *(Ειρωνικά.)* Αλήθεια;

P: *(Εμφατικά.)* Εγώ την οραματίστηκα και εσύ πήγες στον ψυχίατρο για να πάρεις οδηγίες... Και...

K: Και τι;

P: Και έβαλες τα παιδιά για ύπνο δίχως να τα καληνυχτίσεις...

K: *(Την πλησιάζει. Την κοιτάει εξεταστικά στα μάτια.)* Φοβάσαι...

P: Να φοβηθώ τι;

K: Την Τελετή... Αυτό φοβάσαι...

P: Η Τελετή είναι το όνειρό μου... *(Εμφατικά.)* Το δικό μου όνειρο...

K: Φοβάσαι μήπως δεν πετύχει...

P: Όχι, δεν φοβάμαι...

K: Τρέμεις την αποτυχία...

P: Σου είπα πως δεν φοβάμαι... Και θέλω να φύγεις...

K: Μήπως τελικά επιδιώκεις να μην γίνει;

P: Δεν θα με παγιδέψεις... Δεν θα αφήσω να με παγιδέψεις...

K: Δεν εξηγείται αλλιώς... Είχαμε αρχίσει την Τελετή και ξαφνικά άρχισες να περιγράφεις το πώς πήγα στο γιατρό και ρώτησα για σένα...

P: Παράτα με... Σήκω και φύγε...

K: Αυτό είναι... Έφαγνες να πιαστείς από κάπου για να το ματαιώσεις...

P: Είσαι τόσο θλιβερός... Η αγάπη σου ήταν γεμάτη σκουλήκια...

K: Ίσως έτσι να έχεις να πεις κάποτε στα παιδιά μας μια δακρύβρεχτη ιστορία... Πως ήσουν τρελή – αλλά τελευταία στιγμή μίλησε το μητρικό φίλτρο...

P: *(Με θυμό.)* Να μην πιάνεις στο στόμα σου τα παιδιά...

K: Θίχτηκες που μίλησα για τα παιδιά;

P: Θέλω να φύγεις...

K: *(Με ελαφρά ειρωνικό τόνο.)* Δεν το περίμενα να θιχτείς... Δεν σου το είχα, που λένε... *(Μικρή σιωπή.)* Στ' αλήθεια, σκέφτηκες ποτέ σου τα παιδιά; Σκέφτηκες τι θα γίνουν όταν ρουφηχτούμε στη Lactimosa; Πώς θα μεγαλώσουν... Τι θα λένε για εμάς... Τι θα σκέφτονται...

P: Δεν θέλω να μιλάω μαζί σου – καταλαβαίνεις;

K: Εγώ πάντως έχω μεγάλη απορία για όλα αυτά...

P: Αν δεν φύγεις, θα φύγω εγώ...

K: Ξέρεις, θα είχε ενδιαφέρον να βλέπαμε πώς θα είναι τα παιδιά μας μετά από χρόνια... Να μπαίναμε σε μια Χρονομηχανή, να πηγαίναμε στο Μέλλον και να τους βλέπαμε... Όπως γίνεται στις ταινίες... Να ήμασταν αόρατοι και να βρισκόμασταν μαζί τους στο δωμάτιο... Και να τους ακούγαμε να μιλάνε... Να προσπαθούν να καταλάβουν την εξαφάνισή μας... *(Την πλησιάζει. Με την παλάμη του φαύει το πρόσωπό της.)* Να δούμε πώς θα έχουν εξελιχτεί οι χαρακτήρες τους...

P: *(Με δυσφορία.)* Θα ήθελα να σταματήσεις...

K: *(Την κοιτάζει στα μάτια. Τονίζει τις λέξεις μία-μία.)* Μετά από έντεκα χρόνια, ας πούμε...

P: Δεν καταλαβαίνω...

K: Μα γιατί; Είναι πολύ απλό αυτό που λέω... Τι δεν καταλαβαίνεις;

P: Δεν καταλαβαίνω πού το πας...

K: Μπορεί να μην μπορούμε να μπούμε σε κάποια Χρονομηχανή, αλλά θυμάσαι τι μας έλεγαν στο σχολείο;

P: Δεν πήγαμε στο ίδιο σχολείο...

K: Δεν έχει σημασία... Το έλεγαν σε όλα τα σχολεία, όλων των καιρών... «Τα πιο γρήγορα ταξίδια τα κάνει ο νους...» Έτσι δεν έλεγαν;

P: Ίσως και να το έλεγαν... Μα τι μπορεί να σημαίνει τώρα, για εμάς;

K: Στ' αλήθεια, δεν καταλαβαίνεις;

P: Όχι, δεν καταλαβαίνω...

K: Σημαίνει πως, αν θέλεις, μπορούμε να ταξιδέψουμε...

P: Πώς;

K: Με το νου... Θα κάνουμε ένα κλικ... *(Κροταλίζει τον αντίχειρά του και τον μέσο του δεξιού του χεριού.)* Και θα βρεθούμε έντεκα χρόνια μετά... *(Την κοιτάζει.)* Και θα είμαστε ... τα παιδιά μας... Τα παιδιά μας που θα ψάχνουν για εμάς... Εμάς που εξαφανιστήκαμε ένα μακρινό Χειμερινό Ηλιοστάσι, έντεκα χρόνια νωρίτερα...

P: Μοιάζει με τις ρώσικες κούκλες...

K: *(Σαν να ήταν αφηρημένος και να μην την πρόσεξε.)* Δεν κατάλαβα;

P: Δεν πειράζει, δεν είπα κάτι σημαντικό...

K: Πώς σου φάνηκε η ιδέα μου, λοιπόν;

P: Η ιδέα σου;

K: Ναι, η ιδέα μου...

P: Ακατανόητη... Δεν μπορώ να βρω νόημα σε αυτό που λες... Δεν καταλαβαίνω το γιατί...

K: Θα γνωρίσουμε τα παιδιά μας...

P: *(Γελώντας ειρωνικά.)* Θα παίξουμε ένα θεατρικό σκετς... Ένα ερασιτεχνικό θεατρικό σκετς...

K: Εξαρτάται πώς το βλέπεις... Για κάποιον, και η Τελετή σου είναι ένα κακό ερασιτεχνικό σκετς...

P: Για σένα είναι σίγουρα... Και δεν θέλω να συζητάω άλλο...

K: Δεν θέλεις να γνωρίσεις τα παιδιά μας;

P: *(Με εκνευρισμό.)* Τα παιδιά μας ... είναι στο δωμάτιό τους και κοιμούνται...

K: Τα παιδιά μας είναι στο μέλλον και μας περιμένουν...

P: *(Με πολύ εκνευρισμό.)* Είσαι τρελός... Είσαι στ' αλήθεια τρελός...

K: Και μάλιστα θα ετοιμάζονται να κάνουν την Τελετή... Να επαναλάβουν την Τελετή που μας ρούφηξε στη Lacrimosa...

P: *(Βγάζει να ανάψει τσιγάρο.)* Δεν σε κουράζει όλο αυτό;

K: *(Της παίρνει το τσιγάρο από το στόμα.)* Ίσα-ίσα που με αναζωογονεί... Με κάνει να ξεχνάω τη δουλειά του γραφείου...

P: Και τα παιδιά θα κάνουν την Τελετή για να ρουφηχτούνε στη Lacrimosa...

K: Ναι... Όπως οι γονείς τους... Και μάλιστα θα μαγνητοσκοπούν με μια κάμερα αυτό που κάνουν...

P: *(Κοφτά.)* Γιατί;

K: Προφανώς για να υπάρχει κάπου καταγεγραμμένο... Οι άνθρωποι έχουν την τάση να αφήνουν ίχνη...

P: *(Τον κόβει.)* Δεν με νοιάζει για την κάμερα... Σε ρωτάω γιατί να το κάνουν... Γιατί να θέλουν να ρουφηχτούν στη Lacrimosa;

K: Α, αυτό δεν το ξέρω... Φαντάσου το... Λένε πως η φαντασία έρχεται αν τη φωνάξεις...

P: (Κοφτά και σιγανά.) Πώς θα είναι τα παιδιά μας;

K: Τι είπες;

P: Λέω, πρέπει να αποφασίσουμε πώς θα είναι τα παιδιά μας... Αν θα σπουδάζουν και τι... Αν θα παίρνουν ναρκωτικά... Τι θα κάνουν με τα σεξουαλικά τους...

K: (Την κοιτάει στα μάτια.) Θα αρχίσουμε να μιλάμε σαν να είμαστε τα παιδιά μας στα είκοσι δύο τους χρόνια... Και τα λόγια μας θα μας οδηγήσουν στα γεγονότα... Κατά κάποιον τρόπο, θα αυτοσχεδιάσουμε...

P: Ας πούμε, η κόρη μας θα μπορούσε να σπουδάζει Ψυχολογία... Και να είναι ελευθέρων ηθών... Να γαμιέται δεξιά κι αριστερά και να κάνει παρτούζες... Και να μην πιστεύει ούτε στη Lacrimosa, ούτε στην Τελετή, ούτε σε τίποτε...

K: Μα τότε ποιο λόγο θα έχει να κάνει κάτι που δεν πιστεύει;

P: Θα την πιέζει ο γιος μας... Αυτός θα έχει κάνει σκοπό της ζωής του την Τελετή... Δεν θα κάνει τίποτε άλλο παρά να ετοιμάζεται για το πέραςμα στη Lacrimosa... Ούτε θα σπουδάζει ούτε θα έχει φίλους... Μονάχα τη Lacrimosa...

K: Λέω να μην πούμε περισσότερα... Ας αυτοσχεδιάσουμε και λίγο... Θα έχει περισσότερο ενδιαφέρον...

P: (Σαν να μην τον έχει ακούσει.) Θα μπορούσε να είναι ομοφυλόφιλος... Και να μην το παραδέχεται...

K: Ή μπορεί να είναι κάτι άλλο... Κάτι τόσο προφανές, που δεν το βλέπει κανείς...

P: Τι άλλο;

K: Δεν ξέρω... Φαντάσου το... Είπαμε, η φαντασία...

P: (Συμπληρώνει τα λόγια του, σαν να μονολογεί.) Έρχεται αν τη φωνάξεις...

K: Λοιπόν, αν είσαι έτοιμη, σβήνω το φως... Μόλις ανάψω το κερί, θα είμαστε έντεκα χρόνια μετά... Σαν να μπήκαμε στη Χρονομηχανή... Εξάλλου, τα πιο γρήγορα ταξίδια τα κάνει ο νους...

P: Μα δεν θα έχουμε ταξιδέψει πουθενά... Θα είμαστε στο ίδιο δωμάτιο...

K: Σε αυτό δεν έχεις άδικο... Ωστόσο, θα είμαστε κάποιοι άλλοι...

P: Εγώ είμαι έτοιμη... *(Σαν να ειρωνεύεται τον εαυτό της.)* Πού ξέρεις, ίσως κάτι να μας δείξει όλο αυτό...

K: Ας ξεκινήσουμε, λοιπόν...

(Ο Κ σβήνει το φως. Σκοτάδι.)

10.

(Ο Κ ανάβει ένα από τα κεριά. Το σκοτάδι σπάζει και φωτίζονται ελαφρά οι μορφές τους.)

Ο Κ την κοιτάζει στυλώνοντας το βλέμμα του. Εκείνη μοιάζει ανέκφραστη, σαν να μην σιέφτεται τίποτε. Ο Κ αρχίζει να μιλάει.)

Κ: Το πρόβλημα είναι αν θα γράφει τίποτε η κάμερα με τόσο λίγο φως... *(Πηγαίνει πίσω από την κάμερα, κοιτάει στο μάτι της.)* Από την άλλη, ακόμη και σκοτεινό να είναι, είναι σημαντικό που θα υπάρχει ο ήχος...

Ρ: Δεν μπορώ να καταλάβω τι σου χρειάζεται η κάμερα... Αφού θα ρουφηχτούμε στη *Lacrimosa*... *(Εμφατικά, με ειρωνική διάθεση.)* Την *Ημέρα των Δακρύων*...

Κ: Θα ήθελα να μην κοροϊδεύεις...

Ρ: Και επιτέλους πρέπει να ανάψουμε τα φώτα... *(Ανάβει τα φώτα.)* Τα κεριά ανήκουν στο Μεσαίωνα... Φως, περισσότερο φως... Έτσι δεν είπε ο Γκαίτε;

Κ: *(Με εκνευρισμό.)* Θα ήθελα να μην κοροϊδεύεις τη μητέρα...

Ρ: Δεν κοροϊδεύω τη μητέρα μας... Εσένα κοροϊδεύω... Η μαμά έκανε την καλύτερη δουλειά...

Κ: Δουλειά; Ποια δουλειά;

Ρ: Έφυγε... Πήρε τον άντρα της και έφυγε... Και μας άφησαν να μεγαλώσουμε...

Κ: Η μητέρα πίστευε σε κάτι μεγάλο...

Ρ: Πάρ' το απόφαση... Η μάνα σου σε παράτησε... Όπως παράτησε και μένα... Όσες Τελετές κι αν κάνεις, δεν θα γυρίσει...

Κ: Τη ζηλεύεις, έτσι δεν είναι;

Ρ: *(Με έκπληξη.)* Εγώ; Γιατί να τη ζηλέψω;

Κ: Γιατί μπορούσε να πιστέψει... Να πιστέψει και να την πιστέψουν... Ενώ εσύ δεν μπορείς να πιστέψεις σε τίποτε...

P: Δεν νομίζω πως είναι δουλειά σου το τι κάνω εγώ...

Κ: Φυσικά και δεν είναι...

P: Μπορώ να κάνω ό,τι γουστάρω, εντάξει; Να παίρνω ναρκωτικά, να γαμιέμαι, να κάνω παρτούζες... *(Με έμφαση και ένταση.)* Ό,τι θέλω, αδελφούλη... Τ' ακούς; Ό,τι θέλω...

Κ: Δεν έχω την παραμικρή αντίρρηση... Απλώς άσε με και μένα να κάνω αυτά που θέλω εγώ...

P: Δεν βλέπω να σε κρατάω...

Κ: Λες, όμως, λόγια... Χαζοειρωνείες και χαζομπηχτές, ίσα για να με εννευρίσεις... Εγώ, όταν σε πιάσανε να εκδίδεσαι, δεν είπα τίποτε... Ήρθα, υπέγραφα για την εγγύηση και δεν είπα το παραμικρό...

P: Ώστε με πιάσανε να εκδίδομαι... Μάλιστα, πολύ ωραία...

Κ: Και στο δικαστήριο ήρθα και στήριξα τη δικαιολογία σου... Πως έκανες πρόβες για ένα ρόλο στο θέατρο... Κι ας μην είχες ποτέ σου σχέση με το θέατρο... Βρήκα κι έναν ερασιτεχνικό θίασο που στήριζε τον σαχλό ισχυρισμό σου...

P: Είναι η αλήθεια πως έχεις καλό μυαλό... Σχεδόν ιδιοφυές... Θα γινόσουν καλύτερος δικηγόρος από τον μπαμπά... Κρίμα που έχεις μείνει άχρηστος...

Κ: Κι ούτε σε ρώτησα γιατί είχες την ανάγκη να κάνεις πεζοδρόμιο...

P: Γιατί ήθελα να δω τι αξίζω...

Κ: Και τι είδες; Αξίζεις τίποτε ως πόρνη;

P: *(Τον κοιτάει στα μάτια. Τον πλησιάζει. Μιλάει με επιθετική πρόκληση.)* Δεν μου λες, αδελφούλη... Δεν φοβάσαι;

Κ: Να φοβηθώ τι;

P: *(Τονίζει τις λέξεις, σαν να τον προειδοποιεί.)* Τη συνέχεια...
Μην βγει κάτι κακό στη συνέχεια...

K: Δεν γίνεται να φοβόμαστε τη συνέχεια... Η συνέχεια είναι...
(Σταματάει, σαν να σκέφτεται κάτι.)

P: Τι είναι;

K: Η συνέχεια είναι ζωή...

P: Και είσαι έτοιμος να αντέξεις τα πάντα;

K: Δεν καταλαβαίνω τι εννοείς...

P: Ναι, τώρα που θα κάνουμε την Τελετή... Που θα γίνουμε οι γονείς μας, για να κάνουμε την Τελετή που αυτοί έκαναν... Μπορεί να συμβούνε πράγματα που δεν τα υπολογίζουμε...

K: Είμαι έτοιμος για κάθε ενδεχόμενο...

P: Μπορεί να συμβούνε πράγματα ανάρμιστα...

K: Η λέξη «ανάρμιστα» είναι σχετική...

P: Μπορεί να γίνουν πράγματα που μετά δεν γυρίζουν πίσω...

K: Υποτίθεται πως εσύ δεν φοβάσαι τίποτε... Πως έχεις την επιστήμη σου να σου λύνει τα προβλήματα...

P: Ελπίζω να το θυμάσαι μετά αυτό...

K: Ποιο;

P: Το ότι σε προειδοποίησα...

K: Θα το θυμάμαι... Αν δεν ρουφηχτούμε από τη *Lacrimosa*, θα το θυμάμαι... *(Την κοιτάζει επίμονα στα μάτια.)* Αλλά, ξέρεις κάτι, αδελφούλα; Θα ρουφηχτούμε... *(Την πιάνει από τους ώμους.)* Θα ρουφηχτούμε και θα τους συναντήσουμε εκεί...

P: *(Τον κοιτάζει στα μάτια. Το βλέμμα της λάμπει κάπως παράξενα.)* Δεν θα ρουφηχτούμε... Δεν υπάρχει *Lacrimosa*...

K: *(Στρέφοντας το κεφάλι του αλλού.)* Στ' αλήθεια, μήπως θυμάσαι εκείνη την ιστορία που μας διηγούνταν η μαμά τα βράδια, για να μας πάρει ο ύπνος; Ήταν για μια γυναίκα που έθρεψε με τα δάκρυά της ένα πεινασμένο χωριό...

P: Όχι... Κοιμόμουν πάντοτε πριν έρθει... Με έπαιρνε εύκολα ο ύπνος...

K: Ούτε μία φορά; Ούτε καν για λίγο;

P: Όχι, καθόλου... Σαν να μην υπήρξε ποτέ αυτή η ιστορία...

K: *(Χαμογελάει ελαφρά.)* Όμως θυμάσαι τους Αρουραίους – έτσι δεν είναι;

P: Τους Αρουραίους;

K: Ναι, το παιχνίδι που παίζαμε όταν ήμασταν μικροί...

P: Φυσικά και το θυμάμαι... Και συγκινούμαι που το θυμάσαι κι εσύ... Κάθε φορά που διηγούμουν την ιστορία, μου έδινες την αίσθηση πως δεν τη θυμόσουν...

K: Ερχόσουν στο κρεβάτι μου και έμπαινες κάτω από την κουβέρτα... Κι εγώ περίμενα...

P: Έκανες όμως τον κοιμισμένο...

K: Περίμενα ξάγρυπνος όλη τη νύχτα...

P: *(Τον κοιτάζει με θέρμη.)* Με συγκινεί που το θυμάσαι...

K: Έκλεινα τα μάτια και έλεγα μέσα κάτι... Ίσως και να προσευχόμουν...

P: *(Με μια ξαφνική κίνηση τον γαργαλεύει στα πλευρά, σαν να ήταν και πάλι παιδιά, ενώ φωνάζει γελώντας.)* Αρουραίοι, αρουραίοι, αρουραίοι...

(Ο Κ μένει ακίνητος, δίχως την παραμικρή αντίδραση στο γαργάλημα της P.)

Η P παγώνει από τη μη ανταπόκριση του Κ και σκυθρωπιάζει.)

K: Πρέπει να ξεκινήσουμε την Τελετή...

P: Τι προσευχόσουν;

K: (Σαν να μην την ακούει.) Έχουμε ήδη αργήσει...

P: (Τον κοιτάζει επίμονα.) Τότε που έκανες τον κοιμισμένο κάτω από την κουβέρτα... Τι προσευχόσουν;

K: Αν αργήσουμε κι άλλο, θα χάσουμε τα μεσάνυχτα...

P: Φοβάσαι να μου πεις;

K: Έχεις υποσχεθεί πως θα το κάνουμε μαζί... Ωστόσο, αν θέλεις, μπορείς να φύγεις...

P: Δεν θα φύγω... (Κοιτώντας αλλού.) Εξάλλου, το έχω υποσχεθεί...

K: Τότε μην χάνεις χρόνο... Πρέπει να ξεκινήσουμε...

P: (Με παραίτηση.) Ας ξεκινήσουμε, λοιπόν... Θα ξεκινήσουμε με το διάλογο που έχεις γράψει – έτσι δεν είναι;

K: Δεν έχω γράψει κανένα διάλογο...

P: (Με απορία.) Δεν έχεις γράψει –

K: (Την κόβει.) Όχι, δεν έχω γράψει απολύτως τίποτε... Δεν χρειάζεται να γράψουμε τίποτε... Αρκεί να πούμε πως είμαστε η μαμά και ο μπαμπάς... Και να το νιώσουμε... Αυτό μονάχα... Τα λόγια θα τα φέρει η στιγμή...

P: Και την Επίκληση; Θα τα πούμε τα λόγια μαζί;

K: Δεν σε καταλαβαίνω...

P: (Με ελαφρύ εκνευρισμό.) Μιλάω για τα λόγια της Επίκλησης που μας άφησε στο τετράδιό της η μαμά...

K: Τα λόγια που έγραψε στο τετράδιό της η μαμά δεν ήταν η Επίκληση... Ήταν ένα ποίημα... Μια μίμηση της Έμιλι Ντίκινσον... Της άρεσαν τα ποιήματα της μαμάς...

P: Και ποια είναι η Επίκληση; Τι θα πούμε;

K: Ο καθένας έχει τη δική του Επίκληση... Τη σχηματίζει μέσα του η στιγμή... Και δεν χρειάζεται να πούμε φωναχτά λόγια... Ο καθένας μας θα πει ό,τι έχει να πει από μέσα του... Ό,τι του πει η στιγμή...

P: *(Χαμογελάει με συγκατάβαση.)* Η στιγμή... Πάλι η στιγμή...

K: Θα το δεις... Η στιγμή υπάρχει μέσα μας και περιμένει...

P: Ας το δω, λοιπόν... Εγώ είμαι έτοιμη...

K: Κι εγώ είμαι έτοιμος... *(Σβήνει τα φώτα. Σκοτάδι.)* Μπορούμε να ξεκινήσουμε, αδελφούλα...

P: *(Με παράξενη χροιά στη φωνή της.)* Ναι, μπορούμε...

(Μέσα στο σκοτάδι αρχίζει και πάλι το Lacrimosa του Μότσαρτ.)

11.

(Σκοτάδι. Από τα μεγάφωνα συνεχίζει το Lacrimosa από το Requiem του Μότσαρτ.

Ενώ το κομμάτι συνεχίζει, ο Κ ανάβει ένα κερί. Το σκοτάδι σπάζει.

Ο Κ και η Ρ στέκονται απέναντι και, όπως έχουν συμφωνήσει, δεν λένε τα λόγια της Επίκλησης για την Τελετή.

Μονάχα κοιτιούνται πολύ έντονα.

Περνάνε ένα ή δύο λεπτά. Τα μάτια τους ίσως να δακρύζουν. Ίσως να τρέχουν δάκρυα.

Κάποτε το τραγούδι σβήνει.)

Κ: (Παραμένοντας ακίνητος, απόλυτα ανέκφραστος. Σαν να μιλάει μια μηχανή.) Σε αγαπώ πολύ, γλυκιά μου...

Ρ: (Παραμένοντας ακίνητη και αυτή, κοιτώντας τον Κ διερευνητικά. Μιλάει εξίσου ανέκφραστα.) Στο τέλος όλα θα γίνουν γαλήνη...

(Ο διάλογος που ακολουθεί γίνεται στον ίδιο ανέκφραστο τόνο και σε πλήρη ακινησία.)

Κ: Ναι, θα γίνουν...

Ρ: Θα ρουφηχτούμε στη Σχισμή... Για πάντα...

Κ: Για πάντα... Δεν θα σε αφήσω ποτέ, μωρό μου...

Ρ: Θα ρουφηχτούμε μέσα εκεί...

Κ: Ναι, θα ρουφηχτούμε...

Ρ: Ελπίζω να το πιστεύεις...

Κ: Σε αγαπάω... Πιστεύω σε ό,τι πιστεύεις...

Ρ: Πρέπει να το πιστεύεις...

K: Είμαι ο άντρας σου... Πιστεύω ό,τι μου λες... Ό,τι μου λες...

P: Πρέπει να πιστεύεις... Να πιστεύεις στην Τελετή... Να μην το κάνεις μονάχα επειδή με αγαπάς...

K: Η αγάπη είναι το μείζον... Και αρκεί...

P: Όχι, δεν αρκεί... Χρειάζεται και η πίστη...

K: Η αγάπη είναι τα πάντα... Είναι και πίστη και όλα τα άλλα...

P: Καταλαβαίνεις τι κάνουμε; Έχεις συνειδητοποιήσει τι πρόκειται να συμβεί την αποψινή νύχτα;

K: Θα γίνει η Τελετή... Για την ακρίβεια, εμείς θα μπούμε μέσα στην Τελετή... *(Η P πάει κάτι να πει, αλλά με νόημά του ο K τη σταματάει. Σιγά-σιγά η φωνή του παίρνει χρώμα.)* Θα ετοιμαστούμε και θα μπούμε... Θα επαναλάβουμε την Επίκληση τρεις φορές... Μαζί... Η τρίτη θα είναι τα μεσάνυχτα... Η ώρα του Ηλιοστασίου... Οι λέξεις μας θα σμίξουν... Και θα μπούμε μέσα στη Σχισμή... Θα φανταστούμε τη Σχισμή και αυτή θα μας ρουφήξει... Και μετά θα πάμε στη Lacrimosa... *(Την κοιτάζει στα μάτια. Σαν να σκέφτεται κάτι.)* Σε μια καινούρια Ημέρα.

(Ο K κρύβει το πρόσωπό του ανάμεσα στα χέρια του.)

K: *(Κοιτάει στο κενό. Μιλάει χαμηλόφωνα και αργά – σχεδόν συλλαβιστά. Σαν να ονειρεύεται κάτι.)* Μπορώ να σου πω τα πάντα... Το πώς θα γίνει, το γιατί θα γίνει... Μπορώ να σου μιλήσω –

P: *(Τον κόβει. Αυτή συνεχίζει να μιλάει ανέκφραστα.)* Πες μου για τα παιδιά μας... Τι θα γίνουν τα παιδιά μας;

K: *(Ενοχλημένος, σαν να τον ξύπνησαν από ένα όνειρο.)* Τα παιδιά μας θα μεγαλώσουν... Τα πάντα είναι κανονισμένα... Στα χέρια τους θα περιέλθει μια πολύ μεγάλη περιουσία... Θα μεγαλώσουν με την κηδεμονία της ξαδέλφης –

P: *(Τον κόβει.)* Τα έβαλες για ύπνο;

K: *(Την κοιτάει με απορία. Μοιάζει αιφνιδιασμένος.)* Τι;

P: Σε ρώτησα αν τα έβαλες για ύπνο... Αν σου είπαν τίποτε πριν κοιμηθούνε...

Κ: *(Την κοιτάει στα μάτια. Μετά της απαντάει κατεβάζοντας το βλέμμα.)* Φυσικά και τα έβαλα για ύπνο... Και δεν μου είπαν τίποτε... Δεν είχαν λόγο να μου πούνε κάτι... Τα φίλησα όπως κάθε βράδυ και μου είπαν «Καληνύχτα, μπαμπά...»

P: Και εσύ τους απάντησες «Καληνύχτα, μυρμήγκια...»

Κ: Ναι, αυτό τους απάντησα...

P: *(Χαμογελάει ελαφρά.)* Λες ψέματα... Συνέχεια λες ψέματα...

Κ: Εγώ;

P: Ναι εσύ...

Κ: Δεν έχω πει ποτέ μου ψέματα...

P: Τώρα όμως λες...

Κ: Τι ψέματα λέω;

P: Πως τα έβαλες για ύπνο... Δεν τα έβαλες εσύ... Όταν πήγες να τα δεις, είχαν ήδη πλαγιάσει...

Κ: Μα αφού τους μίλησα και μου απάντησαν...

P: *(Τον κόβει ενώ επιμένει να τον κοιτάζει στα μάτια.)* Δεν σου απάντησαν... Τους είπες «Καληνύχτα, μυρμήγκια...» και δεν σου απάντησαν τίποτε...

Κ: Μου απάντησαν...

P: Δεν ήταν δυνατόν να σου απαντήσουν... Είχανε ήδη κοιμηθεί...

Κ: *(Την κοιτάζει κι αυτός επίμονα στα μάτια. Μετά από λίγο συνεχίζει να μιλάει.)* Έστω και να είχανε κοιμηθεί... Τι σημασία έχει;

P: Έχει... Τα πάντα έχουν σημασία...

Κ: Δεν καταλαβαίνω πού το πας...

P: Δεν έχεις την έγνοια των παιδιών; Μπορείς να αντέξεις να τα αφήσεις πίσω σου δίχως να νοιαστείς;

K: Φυσικά και νοιάστηκα... Ό,τι κι αν γίνει, η ζωή τους είναι εξασφαλισμένη...

P: Δεν νοιάστηκες για τίποτε... Ίσως γιατί είσαι βέβαιος πως δεν θα γίνει τίποτε...

K: Δεν μπορώ να σε παρακολουθήσω...

(Από το σημείο αυτό, η P αρχίζει σταδιακά να έχει ένα αλλόκοτο τόνο και ύφος. Σαν να μιλάει προς τον εαυτό της.)

P: Ίσως να είναι έτσι οι άντρες γενικότερα... Να σπέρνουν παιδιά, δίχως να νοιάζονται γι' αυτά... Να μην νοιάζονται για τίποτε...

K: *(Σηκώνεται, με παραίτηση.)* Είλικρινά, δεν μπορώ...

P: Εγώ, όμως, νοιάζομαι... Οι γυναίκες νοιάζονται για τα παιδιά τους και δεν τα αφήνουν...

K: Νομίζω πως πρέπει να βιαστούμε... Νομίζω πως έχουμε χάσει την ώρα για την Τελετή...

P: Δεν έχουμε χάσει τίποτε... Είμαστε μέσα στην ώρα... Στην καρδιά της ώρας...

K: Εγώ δεν έχω πρόβλημα... Το λέω για σένα – δικό σου όραμα είναι η *Lacrimosa*...

P: *(Τον κόβει.)* Τα σκότωσα...

K: *(Έκπληκτος.)* Τι;

P: Τα σκότωσα... Τα έβαλα για ύπνο και τα σκότωσα...

(Ο Κ ανάβει το φως. Έπειτα σβήνει τη φλόγα του κεριού. Κοιτάζει τη Ρ επίμονα. Έπειτα χαμογελάει, δίχως να κρύβει τον εκνευρισμό του.)

Κ: Ξέρεις, είναι κάπως γελοίο όλο αυτό... Και υπάρχουν όρια στη γελοιότητα...

Ρ: Μπορείς να πας να το δεις... Σου το είπα και πριν... Οι γυναίκες νοιάζονται... Δεν γίνεται να αφήσουν τα παιδιά τους...

Κ: Νομίζω πως έχεις ξεπεράσει τα όρια... Μπορώ να ανεχτώ σχεδόν τα πάντα... Αλλά υπάρχουν πράγματα που δεν λέγονται...

Ρ: *(Τον κοιτάζει σα μάτια. Ύστερα του μιλάει αργά, τονίζοντας αλλόκοτα τις λέξεις.)* Πουθενά στον κόσμο δεν θα έβρισκες μητέρα που να αφήσει τα παιδιά της...

Κ: Είναι καλύτερα να –

Ρ: *(Συνεχίζει σαν να μην τον ακούει.)* Δεν γινόταν να τα αφήσω... Ελπίζω να καταλαβαίνεις...

Κ: *(Την κοιτάζει επίμονα μέσα στα μάτια. Μιλάει εμφατικά.)* Τα παιδιά, αγάπη μου, είναι πάνω και κοιμούνται...

Ρ: Τα παιδιά είναι νεκρά... Τα έχω σκοτώσει...

Κ: Αν το συνεχίσεις αυτό, όλα θα καταστραφούν...

Ρ: Οι μανάδες φροντίζουν για τα παιδιά τους...

Κ: *(Της πιάνει τους ώμους, την τραντάζει, φωνάζει.)* Τα παιδιά κοιμούνται στα κρεβάτια τους...

Ρ: *(Μιλάει χαμηλόφωνα, με φωνή πολύ εσωτερική. Ο Κ την αφήνει από τους ώμους και κάθεται στον πάτωμα. Σε όλη τη διάρκεια του μονολόγου της μένει εκεί.)* Πήγα στο δωμάτιό τους... Έπρεπε να τους πω καληνύχτα... Ήμουν η μητέρα τους και έπρεπε να τα φροντίσω... Να φροντίσω για τη ζωή τους... *(Κουνάει το χέρι της στον αέρα, σαν να χαϊδεύει το κεφάλι ενός άορατου παιδιού.)* Η μικρή κοιμόταν... Πάντοτε η

μικρή κοιμόταν... (Σκληραίνει μια ιδέα η φωνή της.) Δεν με περίμενε ποτέ για καληνύχτα... Δεν είχε την ανάγκη να με περιμένει... Δεν ήθελε να ακούσει την καληνύχτα μου... (Περνάει τις παλάμες της πάνω από το πρόσωπό της, σαν να θέλει να ξεβαφτεί.) Είχε σκληρό χαρακτήρα... Μπορούσε να διατάξει τον εαυτό της να κοιμηθεί και να μην με περιμένει... Συμβαίνει αυτό με τα κορίτσια... Θέλουν να γίνουν μαμάδες στη θέση της μαμάς τους... (Η έκφρασή της αλλάζει – γίνεται πιο γλυκιά και το πρόσωπό της φωτίζεται.) Εκείνος με περίμενε... Όπως με περίμενε πάντοτε... Ήτανε σιεπασμένος μέχρι το μέσο του στήθους... Τα χέρια του σταυρωμένα έξω από την κουβέρτα... Μου φάνηκε πολύ παράξενος... Σαν να περίμενε κάτι... Τον ρώτησα αν είναι καλά... Μου είπε πως προσπαθεί να ονειρευτεί αυτό που πρέπει να ονειρευτεί... Κι έπειτα μου ζήτησε να του πω ξανά το παραμύθι... Το παραμύθι για τη γυναίκα που έθρεψε με τα δάκρυά της το πεινασμένο χωριό...

Κ: (Έχει διπλωθεί στο πάτωμα. Μιλάει λυγμικά.) Πρέπει να σταματήσεις... Δεν ξέρεις τι λες... Δεν μπορείς να συνεχίσεις... Δεν έχεις το δικαίωμα να συνεχίσεις...

P: (Συνεχίζει σαν να μην τον ακούει. Λέει ένα παραμύθι σαν να το διηγείται σε ένα παιδί για να το πάρει ο ύπνος.) Ήτανε μια χρονιά μεγάλης πείνας... Υπήρχανε πολλές τέτοιες χρονιές στους αιώνες των παραμυθιών... Και το χωριό εκείνο βρισκότανε απομονωμένο στα βουνά... Το φθινόπωρο έρχονταν οι προμήθειες που θα βαστούσαν ολόκληρο τον χειμώνα... Μα εκείνο το φθινόπωρο δεν φάνηκαν τα κάρα με τις προμήθειες... Δεν φάνηκε κανένας και τίποτε... Κι έπειτα τα χιόνια έκλεισαν το χωριό... Και όλοι οι κάτοικοι ήξεραν πως θα πέθαιναν από την πείνα...

(Ο Κ έχει πέσει κάτω, με το πρόσωπο μέσα στις παλάμες του. Η P χαϊδεύει τα μαλλιά του. Η φωνή της γίνεται πιο εσωτερική.)

Κ: Η γυναίκα αυτή λογαριαζόταν για τρελή... Όταν ήταν δώδεκα χρονών, έπεσε στο σπίτι της κεραυνός... Οι γονείς της και τα αδέρφια της κάηκαν... Κι αυτή από τότε ζούσε στο σπίτι της δίχως να βγαίνει έξω, σαν ζώο κλεισμένο στο στάβλο του, δίχως να μιλάει με κανέναν, δίχως να τη βλέπει κανένας... Και κάθε νύχτα έκλαιγε γοερά... Ήτανε τόσο δυνατοί οι λυγμοί της, που τον πρώτο καιρό οι συγχωριανοί της δεν μπορούσαν να κοιμηθούν... Μα κάποτε συνήθισαν τους λυγμούς της... Ο άνθρωπος είναι ένα είδος που συνηθίζει... Μην σου πω κιόλας πως με το πέρασμα των χρόνων κάποιοι δεν μπορούσαν να κοιμηθούνε δίχως τους λυγμούς της... Γρήγορα παρέκαμψαν το κανονικό της όνομα και την ονομάσανε *Lacrimosa*: έγινε κάτι σαν στοιχείο του χωριού... Της άφηναν νερό και αποφάγια στην είσοδο του στάβλου, για να επιζήσει... Κατά κάποιον τρόπο

τη συμπονούσαν... Και στα μικρότερα παιδιά που ρωτούσαν ποιος ουρλιάζει τις νύχτες, μιλούσαν για μια κεραυνοβολημένη τρελή που έφαχνε τους γονιούς και τα αδέρφια της...

(Ενώ μιλάει, ψάχνει τα τσιγάρα της. Τα βρίσκει, βγάζει ένα από αυτά και το ανάβει.)

Κ: Εκείνο το φθινόπωρο που δεν ήρθαν οι προμήθειες, φυσικά σταμάτησαν και τα αποφάγια έξω από το στάβλο της *Lacrimosa*... Τίποτε παράξενο σε αυτό... Όταν έρχεται η πείνα, κανείς δεν θα νοιαστεί την τρελή – όλοι κοιτούνε να φροντίσουν, όσο γίνεται, τους δικούς τους... Μα αυτή δεν έδειξε να κάμπτεται από την αφαγία: κάθε βράδυ οι λυγμοί της συνέχιζαν να λογχίζουν τον παγερό αέρα του χωριού... Κάποια στιγμή, πάνω στο μήνα, οι λιμασμένοι κάτοικοι του χωριού, που πια βράζανε φλούδες δέντρου και ψάχνανε σαύρες για να τραφούν, παραξενεύτηκαν: πώς ήταν δυνατόν να αντέχει στην πείνα η τρελή και να συνεχίζει το σπαραγμό της; Μην είχε κρυμμένο φαγητό και τους κοροΐδευε όλους; Κι αγριεμένοι, δίχως άλλη σκέψη, μπήκανε στο σπίτι της *Lacrimosa* για να βρουνε φαγητό... Εκτός από ακαθαρσίες και κουρέλια δεν βρήκαν τίποτε... Ρώτησαν τη *Lacrimosa* πώς καταφέρνει να επιζεί, μα εκείνη δεν μπορούσε να μιλήσει για να τους απαντήσει... Και πάνω που φεύγανε άπραγοι, κάποιος το φώναζε...

Κ: *(Συμπληρώνει την πρότασή της με λυγμική φωνή. Εξακολουθεί να σκεπάζει το πρόσωπό του με τις παλάμες του.)* «Τρώει τα δάκρυά της... Τρέφεται με τα δάκρυά της...»

Ρ: *(Τον κοιτάζει αιφνιδιασμένη. Μετά συνέρχεται και συνεχίζει με ουδέτερη φωνή.)* «Τρώει τα δάκρυά της... Τρέφεται με τα δάκρυά της...» *(Ξεροβήχει.)* Αυτό φώναξε... Και τότε όλοι κοίταξαν τη *Lacrimosa* στα μάτια και συνειδητοποίησαν την αλήθεια... Πράγματι, η τρελή γυναίκα τρεφόταν από τα δάκρυά της...

(Η Ρ σβήνει το τσιγάρο.)

Ρ: Την ίδια μέρα την πήραν από το σπίτι της και την έβαλαν στην εκκλησία του χωριού... Και της ζήτησαν να δακρύσει για να θρέψει τους πεινασμένους χωρικούς... Πιθανώς η γυναίκα να μην κατάλαβε – πιθανώς και να μην μπορούσε να κλάψει κατά παραγγελία... Οι πεινασμένοι όμως δεν περιμένουν... Η *Lacrimosa* έπρεπε να κλάψει για να τους ταΐσει... Δίχως να χάσουν λεπτό, την έδεσαν στον σταυρό, πάνω από την Άγια Τράπεζα, και βρήκανε πρόχειρα εργαλεία για τη δουλειά τους: μπρούντζινους σταυρούς που τους πύρωσαν στη φλόγα των κεριών και μετά τους σφράγισαν στη λευκή σάρκα της... Και η γυναίκα ούρλιαξε από τον

πόνο και έλαψε... Και από τα δάκρυά της, από τα μαγικά δάκρυά της, άρχισε να τρέφεται όλο το χωριό...

(Σηκώνεται όρθια. Κατόπιν κάθεται απέναντι από την κάμερα.)

P: *(Με ουδέτερη φωνή.)* Για τέσσερις μήνες, κάθε μέρα, όλο το χωριό περνούσε μπροστά από τη Lactimosa και έπινε τα δάκρυά της... Δεν έλειψε κανένας: άντρες και γυναίκες, παιδιά και μεγάλοι, νεογέννητα βρέφη, γέροι που βρίσκονταν στο κατώφλι του θανάτου... Και κάθε μέρα έβρισκαν έναν καινούριο τρόπο βασανισμού της γυναίκας, προκειμένου να κλάψει ακόμη περισσότερο – προκειμένου να τους θρέψει ακόμη περισσότερο... Επιστρατεύτηκαν τα πάντα – όλα τα αυτοσχέδια μέσα που θα μπορούσαν να γεννήσουν πόνο, τρόμο, απόγνωση και, κυρίως, δάκρυα: καρφιά που τρυπούσαν τις παλάμες, αγκαθωτοί φαλλοί που ξέσκιζαν τον κόλπο και τα έντερα, σουγιάδες που έγδερναν το δέρμα και μαστίγια που κατέληγαν σε βλεφαρίδες γάτας και πέρναγαν πάνω από τη γδαρμένη πληγή προκαλώντας αφόρητο πόνο, πεινασμένα ποντίκια που τρώνε τα ακροδάχτυλα, σκαθάκια που μπαίνουν στο λαβύρινθο του αφτιού μέχρι να σπάσουν τα τύμπανα, βελόνες που τρυπούσαν τις κόρες των ματιών, νηστικά αηδόνια που τρώγανε το ανοιγμένο συκώτι... Οι άνθρωποι είναι επινοητικό είδος: όταν πρέπει να τραφούν, θα τραφούν... Δεν έλειψε κανένας από αυτό το αλλόκοτο συσσίτιο, από αυτήν την εξακολοθητική κοινωνία των δακρύων· ακόμη κι αυτοί που σε άλλους καιρούς, αφρισμένοι από οργή, θα λογάριάζαν τη γυναίκα αυτή ενσάρκωση του διαβόλου και θα την καίγανε στη φωτιά, τώρα πηγαίνουν στην ουρά και περιμένανε τη σειρά τους για να πιούνε το σωτήριο δάκρυ... Αν την λυπόντουσαν; Ναι, οι πιο πολλοί την λυπόντουσαν: την ώρα που γλείφανε τα δάκρυά της, σιεφτόντουσαν με άφατη συμπόνια τη γυναίκα που βασανιζόταν με τα πιο φριχτά βασανιστήρια... Μα ήταν προφανές πως αυτό που συνέβαινε ήταν το θέλημα του Θεού, το σχέδιο της Φύσης, η κλωστή της Μοίρας, η επιταγή του Πεπρωμένου τέλος πάντων – γι' αυτό δόθηκε σε εκείνη το χάρισμα των ζωογόνων δακρύων: μέσα από τον πόνο της περνούσαν η επιβίωσή τους και η επιβίωση των παιδιών τους... Κι έπειτα θυμόντουσαν πως τόσα χρόνια η τρελή ζούσε με τα αποφάγια και τις καλοσύνες τους: κατά κάποιον τρόπο, τώρα τους ξεπλήρωνε την ευεργεσία... Αυτό σκέφτονταν – κι αμέσως βρισκανε το καινούριο βασανιστήριο που θα εξασφάλιζε τα ζωογόνα δάκρυα της επόμενης μέρας...

(Η Ρ σιωπά για λίγο. Κοιτάει την κάμερα. Έπειτα ξαναρχίζει.)

P: Η Lactimosa πέθανε την πρώτη νύχτα της άνοιξης... Λίγο νωρίτερα, κατά το μεσημέρι, ήρθανε τα πρώτα κάρα με προμήθειες στο χωριό, καθώς τα χιόνια είχανε λιώσει... Οι κάτοικοι του χωριού ρίχτηκαν στη διανομή των τροφίμων κι άφησαν τη Lactimosa μισοπεθαμένη μέσα

στην εκκλησία... Και τη νύχτα, μέσα στο πανηγύρι για τη σωτηρία του χωριού, δυο δεκάχρονα παιδιά γλίστρησαν μέσα και ζύγωσαν την αιμόφυρτη γυναίκα... Δεν θέλανε να τη βασανίσουν – ήτανε ακόμη άκακα παιδιά... Απλώς είχανε συνηθίσει... Οι άνθρωποι είναι ένα είδος που συνηθίζει... Είχανε σκεφτεί να ράψουνε έναν ακρωτηριασμένο αρουραίο στο στομάχι της... Έναν ακρωτηριασμένο ζωντανό αρουραίο παισμένος στη φάκα... Θα είχε βρεθεί από λάθος στα κάρρα με τις προμήθειες... Πάνω στην μοιρασιά των τροφίμων οι κάτοικοι του χωριού τον παραπέταξαν... Τα παιδιά τον μάζεψαν... Θα γινόταν το παιχνίδι τους... Φαντάστηκαν να τον ράψουν στην κοιλιά της γυναίκας... Και μετά η Lacrimosa θα τον γεννούσε άνθρωπο – όπως γεννούσε η Παναγία το μωρό της...

(Η φωνή της αρχίζει να σπάζει.)

P: Και πράγματι έτσι έγινε... Στην Άγια Τράπεζα ήταν απλωμένα τα όργανα των βασανιστηρίων... Τα παιδιά πήρανε μαχαίρια και βελόνες και ράψανε τον αρουραίο μέσα στην κοιλιά της γυναίκας... Κι έπειτα κάθισαν με δέος μπροστά το σώμα περιμένοντας το θαύμα της ζωής... Και σε λίγο το θαύμα έγινε... Ο αρουραίος βγήκε στη ζωή... Στην κανονική ζωή... Έπρεπε να βγει και βγήκε... Είναι το είδος των αρουραίων τέτοιο: βρίσκει πάντοτε την έξοδο... Πετάχτηκε από το στήθος της έχοντας φάει την καρδιά της... Τα δυο παιδιά, σαν μαγεμένα, νόμισαν πως βλέπουνε ένα αιματοβαμμένο μωρό που γεννιέται... Τον πήρανε αγκαλιά και βγήκανε έξω...

(Από τα μάτια της P τρέχουν δάκρυα. Κατεβάζει το κεφάλι, κοιτάζει τα χέρια της, σαν να διαβάσει από ένα αόρατο βιβλίο.)

P: Η Lacrimosa ήτανε πια νεκρή... Ένα λιανισμένο κουφάρι, ένα κουρέλι... Την άλλη μέρα τη βρήκανε οι χωρικοί στο δάπεδο της εκκλησίας... Ακούστηκαν ιστορίες για τα μάτια της – παράλογες και ανάρμοστες... Οι κάτοικοι του χωριού αποφάσισαν να μην καθυστερήσουν: την πήγανε στο άθλιο σπίτι της και την έκαψαν... Και στα παιδιά τους που ρωτούσαν, στις επόμενες γενιές που θα ρωτούσαν τα παιδιά τους, στους αιώνες των αιώνων που θα ρωτούσαν τους προηγούμενους αιώνες, προτίμησαν να πούνε μια συνηθισμένη ψευτιά... Πως η τρελή γυναίκα που έθρεψε με τα δάκρυά της το πεινασμένο χωριό, ήταν ένα Όργανο που στάλθηκε για τη Σωτηρία και μόλις τέλειωσε την αποστολή της, πέταξε ψηλά... Πως χάραξε μια σχισμή στο θόλο της νύχτας, πως χάθηκε μέσα σε αυτήν...

13.

(Η Ρ σηκώνεται όρθια και πηγαίνει προς την πόρτα να φύγει. Όλη αυτή την ώρα, ο Κ έχει το κεφάλι μέσα στα χέρια του και κλαίει με βουβούς σπασμούς.)

(Όταν η Ρ αγγίζει το πόμολο της πόρτας, ακούγεται η φωνή του Κ, σπασμένη από το κλάμα.)

Κ: Πού το ξέρεις; Πού ξέρεις το παραμύθι;

(Η Ρ μένει ακίνητη. Σαν να σκέφτεται κάτι.)

Κ: *(Με ξερή φωνή.)* Σε ρώτησα πού το ξέρεις αυτό το παραμύθι. Εσύ πάντοτε κοιμόσουν... Δεν το άκουσες ποτέ...

Ρ: *(Χωρίς να κουνηθεί από τη θέση της, κοιτάζοντας πάντοτε προς την πόρτα. Μιλάει σαν να μην έχει ακούσει την ερώτηση του Κ, πάντοτε με ουδέτερη φωνή.)* Όταν τέλειωσα, ήτανε ήδη κοιμισμένος... Πάντοτε κοιμότανε πριν από το τέλος του παραμυθιού... Ανέπνεε τόσο γαλήνια... Σαν να ήταν μια ζωγραφισμένη εικόνα... Ήταν πολύ απλό... Όλα στον άνθρωπο είναι πολύ απλά... Πατάς το λαιμό όσο χρειάζεται για να φράξει την καρωτίδα... Ο άνθρωπος πρώτα λιποθυμά... Αν το κρατήσεις λίγο περισσότερο, πεθαίνει...

Κ: Εσύ είσαι η άρρωστη... Η αληθινά άρρωστη... Είσαι ο πιο άρρωστος άνθρωπος που έχει γεννηθεί...

Ρ: *(Χωρίς να του απαντάει.)* Τον έπνιξα... Την ώρα που του πίεζα το λαιμό, σκεφτόμουνα πόσο πολύ τον αγαπούσα... *(Γυρίζει προς το μέρος του. Τον κοιτάζει στα μάτια.)* Τον έπνιξα από αγάπη...

(Ο Κ την κοιτάζει. Κάνει μια κίνηση, σαν να θέλει να διώξει από μπροστά του αυτό που βλέπει.)

Ρ: Ύστερα πήγα σε εκείνη... Ήταν από ώρα ακίνητη, τάχα βυθισμένη σε βαθύ ύπνο... Μα εγώ ήξερα... Ήξερα πως είχε ακούσει τα πάντα... Κάθε βράδυ άκουγε τα πάντα... Μέχρι το τέλος... Μέχρι την τελευταία λέξη...

K: *(Σε κατάσταση πανικού και απόγνωσης.)* Λες ψέματα... Είσαι μια άρρωστη κοπέλα που λέει ψέματα...

P: Οι μανάδες πάντοτε ξέρουν πότε κοιμούνται τα παιδιά τους και πότε όχι... Όταν στάθηκα από πάνω της, ήταν ξύπνια... Το ήξερα – και ήξερε πως το ήξερα... Μα δεν θα καταδεχόταν ποτέ να μου το δείξει... Θα καθόταν να την πνίξω, φτάνει να μην παραδεχτεί πως είναι ξύπνια... Πως κάθε βράδυ άκουγε την ιστορία της *Lacrimosa* μέχρι το τέλος...

K: Δεν έχει γίνει τίποτε από όσα λες... Λες σιχαμένα ψέματα... Είμαστε εδώ και υπάρχουμε... Η μητέρα δεν σκότωσε κανέναν....

P: Όταν έβαλα τα χέρια μου στο λαιμό της, έμεινε ακίνητη... Την πίεσα πολύ σιγά... Κι ύστερα λίγο δυνατότερα... Τη θαύμαζα για την αυτοκυριαρχία της, για τη δυνατότητά της να πεθάνει δίχως τον παραμικρό μορφασμό... Ήθελα να της πω πως την αγαπώ... Αλλά δεν ήταν η ώρα για την αγάπη... Ήταν η ώρα να κάνω το χρέος μου... Καμιά μητέρα δεν μπορεί να αφήσει πίσω τα παιδιά της...

K: Δεν θέλω να σε ακούω άλλο...

(H P, ενώ μιλάει, ανάβει τη φλόγα του κεριού.)

P: Αν πας να τα φιλήσεις τώρα, ίσως να είναι ακόμη ζεστά... Ίσως να τα προλάβεις ζεστά... *(Σκέφτεται.)* Παράξενο... Δεν ξέρω πότε κρυνώνει κάποιος που πεθαίνει...

K: *(Ενώ μιλάει φτάνει σε έξαλλη κατάσταση.)* Είσαι μια διεστραμμένη πουτάνα... Θέλω να φύγεις και να μην σε ξαναδώ ποτέ... *(Την πιάνει και τη σέρνει προς την πόρτα.)* Να φύγεις... Δεν θέλω να είσαι η αδελφή μου...

P: *(Του ξεφεύγει. Το πρόσωπό της φέγγει παράξενα. Μιλάει με έξαψη.)* Δεν είμαι η αδελφή σου... Η αδελφή σου έχει πεθάνει εδώ και δώδεκα χρόνια... Είμαι η γυναίκα σου... Κι είσαι ο άντρας μου...

(H P σβήνει τα φώτα. Στο δωμάτιο φέγγει μόνο η φλόγα του κεριού.)

(Ο Κ κοιτάζει τη Ρ θολωμένος. Κάτι θέλει να πει – αλλά την τελευταία στιγμή δεν το λέει.)

P: (Ενώ μιλάει, αρχίζει να βγάζει τα ρούχα της.) Δεν υπάρχουν παιδιά... Τώρα πια είμαστε ένας άντρας και μια γυναίκα – καταλαβαίνεις; Είμαστε ένα ανδρόγυνο... (Τον κοιτάζει επίμονα.) Ναι, ένα ανδρόγυνο...

K: (Σαν μαγεμένος.) Στ' αλήθεια άκουγες την ιστορία της Lacrimosa; Στ' αλήθεια πέθανε έτσι εκείνη η γυναίκα;

P: (Βγάζοντας και το τελευταίο εσώρουχό της.) Η Lacrimosa είναι εδώ, αγάπη μου. (Στέκεται ολόγυμνη απέναντί του.) Η Lacrimosa είμαστε εμείς... (Πατάει το τηλεκοντρόλ, και αρχίζει και πάλι η μουσική από το Requiem του Μότσαρτ.) Και οι άνθρωποι τρέφονται μόνο με τα δάκρυα του άλλου ανθρώπου...

(Ενώ ξεκινάει τα λόγια της χορωδίας από το Lacrimosa, η Ρ πλησιάζει τον Κ και αρχίζει να του βγάζει τα ρούχα. Τον χαϊδεύει αισθησιακά και τρυφερά, χωρίς να βιάζεται. Τον φιλάει στα μάτια. Γλείφει τα δάκρυά του. Τον φιλάει στο πρόσωπο, στο σώμα. Εκείνος αφήνεται στα χέρια της ακίνητος, σαν υπνωτισμένος.)

Η Ρ, ταυτόχρονα με όσα κάνει, προφέρει και τα λόγια από την επίκληση της Τελετής.)

P: Τη νύχτα του Ηλιοστασίου θα πετάξουν οι αρουραίοι... Κανένα παλιό σταφύλι δεν θα απομείνει... Ντυμένοι τη γύμνια θα αντικρίσουμε δυο φορές το ίδιο ποτάμι... Όπως πετιέται το νερό της θερμοπηγής – ακριβώς ανάποδα θα μπούμε μέσα...

(Ενώ η μουσική συνεχίζει όλο και πιο δυνατά, η Ρ τραβάει τον γυμνό Κ στο κρεβάτι. Αυτός χιμάει πάνω της. Αρχίζουν να κάνουν έρωτα με μεγάλη ένταση και πολύ βίαιο τρόπο.)

Ανάμεσα στο λαχάνιασμό τους και στα βογκητά της σεξουαλικής πράξης, ακούγονται οι υπόλοιπες φράσεις της επίκλησης της Τελετής ως

διάσπαρτα λόγια, τα οποία όλο και περισσότερο γίνονται άναρθρες κραυγές.)

P: Θ α ρ ου φ η ...

K: Θ α ρ ου φ η χ τ ο ύ μ ε σ τ η Σ χ ι σ μ ή ...

P: Σ τ η Σ χ ι σ μ ή ...

K: Θ α ρ ου φ η χ τ ο ύ μ ε σ τ η Σ χ ι σ μ ή ...

P: Κ α μ ι ά ε π ι σ τ ρ ο φ ή , κ α μ ι ά ...

K: Κ α μ ι ά ε π ι σ τ ρ ο φ ή , κ α μ ι ά ε λ π ί δ α ...

P: Κ α μ ι ά ...

K: Κ α μ ι ά ε λ π ί δ α ...

P: Ε λ π ί δ α ...

K: Ε λ π ί δ α ...

K και P μαζί: *(Τα λόγια τους μπλέκονται καθώς οδηγούνται στην κορύφωση.)* Κ α μ ι ά α δ υ ν α μ ι ά ... Ο ι α ν θ ο δ έ τ ε ς ... Θ α π ρ ο σ κ υ ν ή σ ο υ ν τ η ν Τ ε λ ε τ ή ... Θ α π ρ ο σ κ υ ν ή σ ο υ ν ... Σ τ ο τ έ λ ο ς ... Ό λ α ... Σ τ ο τ έ λ ο ς ... Θ α γ ί ν ο υ ν ... Γ α λ ή ν η ...

(Την ώρα που το κομμάτι καταλήγει στο Amen, οι δυο τους καταλήγουν στην έξαλλη ιαχή του οργασμού.)

K και P μαζί: Γ Α - Λ Η - Ν Η ...

(Σιωπή. Ακούγονται μονάχα οι ανάσες των δυο τους, καθώς κοπάζουν σιγά-σιγά.)

(Η Ρ ανασηκώνεται από το κρεβάτι, παίρνει στα χέρια της τσιγάρο και αναπτήρα. Ο Κ σκεπάζεται διστακτικά με το σεντόνι, σαν να ντρέπεται.)

Κ: *(Σαν να μονολογεί μηχανικά.)* Θα ρουφηχτούμε στη Σχισμή... Για πάντα...

(Η Ρ ανάβει το τσιγάρο της. Φυσάει τον καπνό ψηλά.)

Κ: Δεν έπρεπε να γίνει αυτό... Δεν έπρεπε να γίνει...

Ρ: *(Τον κοιτάει παραξενεμένη.)* Τι εννοείς;

Κ: Αυτό... Αναμεταξύ μας... Δεν έπρεπε να κάνουμε έρωτα...

Ρ: Δεν σε καταλαβαίνω... Όλα τα ζευγάρια κάνουν έρωτα...

Κ: Είναι αιμομιξία... Υπάρχουν όρια στις πράξεις των ανθρώπων...

Ρ: Δεν καταλαβαίνω τι εννοείς... Μοιάζεις σαν να τρελαίνεσαι... Μετά από τόσα χρόνια γάμου έχεις αρχίσει να τρελαίνεσαι...

Κ: *(Πάνω στα λόγια της.)* Δεν είναι αστείο...

Ρ: Σαν να περνάς κλιμακτήριο...

Κ: *(Γυρίζει και την κοιτάζει με ένταση.)* Δεν είναι αστείο... Είμαστε αδέρφια και δεν γίνεται να γαμιόμαστε...

Ρ: *(Με απορία.)* Αδέρφια;

Κ: Κόψ' το...

Ρ: *(Γελώντας.)* Από πότε είμαστε αδέρφια;

Κ: *(Υψώνει πολύ επιθετικά τον τόνο της φωνής.)* Κόψ' το - έτσι; Κόψ' το, γαμώ την Παναγία μου...

P: *(Ανασηκώνεται στο κρεβάτι. Τον κόβει με την ίδια επιθετική ένταση.)* Πρόσεχε πώς μου μιλάς... Πρόσεχε πώς μου μιλάς, σου λέω...

K: *(Σκύβει το κεφάλι. Παίρνει ανάσα. Κατόπιν της μιλάει με χαμηλόφωνη τρεμάμενη φωνή. Σαν να είναι έτοιμος να κλάψει.)* Είμαστε αδέρφια...

P: *(Απαντάει με ένταση.)* Είμαστε ζευγάρι εδώ και είκοσι δύο χρόνια... Απλώς μόλις υποδυθήκαμε τα παιδιά μας...

K: Σταμάτα το... Σε παρακαλώ, σταμάτα το...

P: *(Εμφατικά, τονίζοντας μία-μία τις λέξεις.)* Για την ακρίβεια, υποδυθήκαμε τα πεθαμένα παιδιά μας σαν να ήταν ζωντανά...

K: *(Με λυγμική φωνή, ενώ κρύβει το πρόσωπό του στις παλάμες του.)* Είμαστε αδέρφια...

P: *(Πηγαίνει από πάνω του και, ενώ μιλάει, του χαϊδεύει τα μαλλιά με πολύ μεγάλη τρυφερότητα – ή και λατρεία.)* Ήταν μονάχα μια υπόθεση εργασίας... Ένα παιχνίδι ρόλων... Εσύ το ζήτησες... *(Ο Κ τινάζεται να της απαντήσει – εκείνη, ωστόσο, του βάζει το χέρι στο στόμα.)* Επέμεινες να φανταστούμε τους εαυτούς μας σαν να ήταν τα παιδιά μας... Σαν να ήταν είκοσι δύο – έντεκα χρόνια μετά από τώρα... Στο μέλλον... Ήθελες να γίνουμε τα παιδιά μας και να πάμε στο μέλλον... «Τα πιο γρήγορα ταξίδια τα κάνει ο νους... Και η φαντασία έρχεται αν τη φωνάξεις...» *(Πιάνει με τις παλάμες της τα μάγουλά του. Τον κοιτάζει με ένταση.)* Θυμάσαι που μου τα ζήτησες όλα αυτά;

(Ο Κ τη σπρώχνει με ένταση. Σηκώνεται όρθιος. Πασχίζει να καλύψει τη γύμνια του. Κάτι προσπαθεί να πει, αλλά δεν τα καταφέρνει. Πέφτει στα γόνατα στο πάτωμα και κουλουριάζεται σαν έμβρυο.)

P: Όταν το πρότεινες, σκέφτηκα να το αποφύγω... Θα σε πόναγε να τα θυμηθούμε όλα αυτά... Όλα όσα έγιναν εκείνη τη νύχτα... Κυρίως αυτό με τα παιδιά... Είπαμε, οι άντρες δεν τα αντέχουν αυτά...

(Η P γονατίζει πλάι στον Κ. Ενώ μιλάει, του χαϊδεύει τα μαλλιά.)

P: Κι ύστερα κατάλαβα πως το είχες ανάγκη... Είχες ανάγκη να ζήσουμε αυτό που θα ζούσανε τα παιδιά μας... Να υποθέσουμε πως τα παιδιά μας είναι ζωντανά και μας ψάχνουν...

K: *(Μιλάει χαμηλόφωνα, σχεδόν ψελλίζει.)* Τα παιδιά είμαστε εμείς...

P: *(Δεν τον ακούει.)* Συμφωνήσαμε να γίνουμε δυο παιδιά που θα γυρεύανε να γίνουν οι γονείς τους... Ο γιος, κολλημένος με το παρελθόν, με την τρέλα της μητέρας του, γυρεύει να ρουφηχτεί στη *Lacrimosa*... Η κόρη σπουδάζει Ψυχολογία, κάνει παρτούζες, παίρνει ναρκωτικά... Αλλά στο βάθος είναι ερωτευμένη με τον αδελφό της...

K: *(Σχεδόν κλαίγοντας.)* Σε παρακαλώ, πρέπει να το σταματήσουμε...

P: *(Δεν τον ακούει.)* Κι έτσι ζήσαμε αυτό που δεν θα γινόταν ποτέ... Το μέλλον δύο πεθαμένων παιδιών... Αυτό που δεν ήταν γραπτό... Το απέπρωτο... Τι παράξενο λέξη: *(Την προφέρει αργά, σχεδόν τη συλλαβίζει.)* Α-πέ-πρω-το... Αυτό που δεν πέπρωται... Που δεν προβλέπεται... *(Πολύ διστακτικά, χαμηλόφωνα, σαν να το ξανασκέφτεται.)* Αυτό που δεν ... υπάρχει – κι όμως γίνεται...

K: *(Κλαίει με λυγμούς.)* Εμείς είμαστε τα παιδιά...

P: Συχνά είναι χρήσιμα αυτά τα ταξίδια στο απέπρωτο... Κάποτε πονάνε – αλλά σε βοηθούν να αντικρίσεις την αλήθεια...

K: *(Εξακολουθεί να μιλάει κλαίγοντας.)* Συμφωνήσαμε να υποδυθούμε τους γονείς μας... Θέλαμε να ρουφηχτούμε στη *Lacrimosa*...

P: *(Τον κοιτάζει με ένταση και απορία.)* Μα είμαστε στη *Lacrimosa*... Ρουφηχτήκαμε στη Σχισμή πριν από έντεκα χρόνια... Εκείνο το ίδιο βράδυ που τέλειωσα με τα παιδιά... *(Του χαϊδεύει το μάγουλο με τρυφερότητα.)* Εκείνο το βράδυ... Κάναμε την Τελετή και ρουφηχτήκαμε...

16.

K: *(Σκύβει το κεφάλι με παραίτηση. Επαναλαμβάνει τα λόγια της, σαν να μονολογεί.) Ρουφηχτήκαμε...*

P: Ναι, ρουφηχτήκαμε... Είμαστε μέσα στην Ημέρα των Δακρύων... *(Πιο χαμηλόφωνα, σαν να βλέπει μπροστά της μια εικόνα.) Μέσα στο σώμα εκείνης της γυναίκας...*

(Σιωπούν για λίγο και οι δύο.)

K: Τους άκουσα...

P: Τι εννοείς;

K: Εννοώ αυτό που καταλαβαίνεις... Τους άκουσα να μιλάνε για τη Lacrimosa...

P: Ποιους;

K: Τους γονείς μας...

P: Μα εμείς είμαστε οι γονείς... Εμείς... Εγώ κι εσύ...

K: Τους άκουσα εκείνο το απόγευμα...

P: *(Κοιτώντας τον στα μάτια, με ένταση.)* Εμείς είμαστε οι γονείς... Εμείς είμαστε –

K: *(Την κόβει αγγίζοντάς της το στόμα με εξαιρετική τρυφερότητα.)* Τους άκουσα, σου λέω... *(Σκύβει προς το μέρος της και τη φιλάει στο μέτωπο.)* Τους άκουσα εκείνο το βράδυ. *(Καθώς μιλάει, η φωνή του σιγά-σιγά αλλάζει. Σαν να μιλάει κάποιος άλλος άνθρωπος από μέσα του.)* Ήτανε μετά το βραδινό φαγητό... Ήθελα να πάω στη μαμά το χριστουγεννιάτικο δώρο της... Ήξερα πως η μαμά θα ερχότανε στο κρεβάτι μας – αλλά αδημονούσα να της δώσω το δώρο νωρίτερα... Ήταν μια ζωγραφιά... Είχα ζωγραφίσει δάκρυα... Τα δάκρυα της γυναίκας που χόρτασε την πείνα των ανθρώπων... Ξέρεις, είναι πολύ δύσκολο να ζωγραφίσεις δάκρυα... Αλλά εγώ τα είχα ετοιμάσει για εκείνη...

(Την κοιτάζει στα μάτια. Της χαϊδεύει τα μαλλιά, το μάγουλο.)

Κ: *(Η φωνή του σκληραίνει.)* Και τότε τους άκουσα... Είχανε πάει στο γραφείο... Στάθηκα πίσω από την πόρτα και τους άκουσα... Ο μπαμπάς έδειχνε στη μαμά χαριτιά... Μιλούσαν για κάτι θαμπό: συμβολαιογραφικές ρήτρες, κηδεμονίες, διαχείριση περιουσίας μέχρι την ενηλικίωση... Μέχρι την ενηλικίωση... Αυτό ήταν ένα πορτάκι... Η λέξη «ενηλικίωση»... Το άνοιξα και βγήκα στο ολόλαμπρο λιβάδι...

(Ενώ μιλάει, αρχίζουν να κυλούνε δάκρυα από τα μάτια του.)

Κ: Σε λίγη ώρα είχανε γίνει όλα καθαρά... Θα μας άφηναν... Θα κάνανε μια Τελετή και θα ρουφιόνταν στη *Lacrimosa*... Ναι, θα μας άφηναν... Ο μπαμπάς δεν το πίστευε, αλλά η μαμά ήταν αποφασισμένη... Κι εγώ το ήξερα πως θα γινότανε... Πως δεν θα τους ξαναβλέπαμε ποτέ...

(Της αγγίζει και πάλι το μάγουλο.)

Κ: *(Παίρνοντας βαθιά ανάσα.)* Το σκέφτηκα πολύ γρήγορα.... Πάρα πολύ γρήγορα... Για την ακρίβεια, δεν το σκέφτηκα καθόλου... Θαρρείς να ήταν ένας αυτοματισμός... Σαν να το έκανα απολύτως φυσικά... Πήγα στο φαρμακείο του μπάνιου και πήρα τα υπνωτικά... Εσύ μου είχες δείξει ποια ήταν τα υπνωτικά χάπια... «Τα παίρνει η μαμά όταν έχει αϋπνία», μου είχες πει...

(Η Ρ πάει κάτι να πει, μα ο Κ ακουμπάει τα δάχτυλά του στα χείλη της.)

Κ: Η μαμά και ο μπαμπάς συνήθιζαν να αφήνουν το κρασί στην κουζίνα και να το αποτελειώνουν σιγά-σιγά πριν από τον ύπνο... Το θυμάσαι, έτσι δεν είναι; Έριξα τα χάπια στα ποτήρια τους... Τα ανακάτεψα... Κι έπειτα ανέβηκα στο δωμάτιό μας...

(Την κοιτάζει επίμονα.)

Κ: Σε μια ώρα κατέβηκα κάτω ξανά... Εσύ είχες κοιμηθεί... Πάντοτε κοιμόσουν δίχως να περιμένεις τη μαμά... Κάτω, η μαμά κι ο μπαμπάς ήτανε κοιμισμένοι στον καναπέ του καθιστικού... Είχανε τελειώσει το κρασί τους και κοιμούνταν... Τα υπόλοιπα ήταν απλά... Οι γονείς μας θα μας άφηναν... Έπρεπε να δώσω μια λύση...

(Της κλείνει τα μάτια με τα δάχτυλά του.)

Κ: Μια λύση... Και η λύση ήταν μπροστά μου... Πάντοτε η λύση είναι μπροστά μας... Δεν θα χωρίζαμε ποτέ... Θα ρουφιόμασταν και οι

τέσσερις στη Lacrimosa... Στη Γυναίκα των Δακρύων... Μέσα στο σώμα της δακρυσμένης γυναίκας...

(Με το χέρι του κλείνει και τα δικά του μάτια. Μιλάει σαν να ονειρεύεται.)

Κ: Είναι τόσο εύκολο να πνίξει κανείς έναν άλλο άνθρωπο... Τόσο εύκολο... Αρκεί να βρεις την καρωτίδα και να την πιέσεις... Μπορεί να το κάνει κι ένα μικρό παιδί...

(Απλώνει τα χέρια του στον αέρα, σαν να πιέζει έναν αόρατο λαιμό.)

Κ: Πρώτα ξεκίνησα με τον μπαμπά... Κοιμόταν βαθιά... Ανέκφραστος... Σαν άγαλμα από παμπάλαιο ναυάγιο πεσμένο στο βυθό του ωκεανού... Όσο το έκανα, στο πρόσωπό του δεν έγινε η παραμικρή σύσπαση... Λένε πως στο βυθό έχει γαλήνη...

(Πηγαίνει λίγο παραδίπλα και κάνει ακριβώς την ίδια κίνηση, σαν να πιέζει έναν άλλο λαιμό.)

Κ: Έπειτα πήγα στην μαμά... Αυτή θα καταλάβαινε – δεν μπορεί να μην καταλάβαινε... Οι μαμάδες πάντοτε καταλαβαίνουν τα παιδιά τους... Ιδίως τους γιους τους... Όταν ξεκίνησα, άρχισε να μοσκοβολάει... Ίσως να ήταν η ψυχή της... Το πιο υπέροχο άρωμα του κόσμου... Σαν ανθισμένο λουλούδι... Και κάποτε στα χείλη της σχηματίστηκε ένα χαμόγελο... Στο ορκίζομαι πως χαμογελούσε... Είχε ρουφηχτεί στη Lacrimosa χαμογελώντας...

(Σκύβει και φιλάει τον αέρα, σαν να φιλάει ένα πρόσωπο.)

Κ: Κι έπειτα ανέβηκα πάνω... Έπρεπε να πάμε μαζί τους... Να πάμε μαζί τους στο σώμα εκείνης της γυναίκας...

(Γυρίζει και την κοιτάει στα μάτια. Σιωπά για λίγο. Ακούγεται η ανάσα του. Η Ρ τον κοιτάει με ένταση.)

Κ: Έπρεπε να το κάνω σε σένα και στον εαυτό μου... Ο μπαμπάς έλεγε πως ο άνθρωπος δεν μπορεί να πνίξει με τα χέρια του τον εαυτό του... Πως υπερσχύει το ένστικτο της επιβίωσης... Έπρεπε κάποιος να με βοηθήσει...

(Η Ρ του νεύει καταφατικά. Από τα μάτια της κυλάνε δάκρυα.)

Κ: Όταν ανέβηκα πάνω, είχες τα μάτια σου κλειστά... Αλλά το ήξερα πως δεν κοιμόσουν... Ήξερα πως δεν κοιμόσουν ποτέ... Πως τα άκουγες όλα, πως τα ήξερες όλα... Αλλά υπήρχε κάτι ακόμη που ήθελα να σου πω... Πως έχω ένα άλλο τέλος για εκείνη τη γυναίκα... Τη *Lacrimosa* που τάισε το χωριό με τα δάκρυά της...

(Από τα μάτια του Κ τρέχουνε δάκρυα.)

Κ: Ήταν ένα βράδυ που ονειρεύτηκα πως έμεινα ξύπνιος... Πως άκουσα τη μαμά να μου λέει το τέλος της ιστορίας της... Το αληθινό τέλος... Πως μόλις ο αρουραίος βγήκε μέσα από το στήθος της *Lacrimosa* και εκείνη ξεφύγησε, τα παιδιά δεν πήραν το ματωμένο πλάσμα για να φύγουν αφήνοντας το κουφάρι πίσω τους... Πως έγινε κάτι παράξενο... Ο αρουραίος που ξέσκισε το στέρνο της γυναίκας, μόλις βγήκε στην κανονική ζωή άρχισε να κλαίει... Κλαίνει και οι αρουραίοι, πίστεφέ με... Κάθε ζωντανό πλάσμα κλαίει... Και το κλάμα του κάλεσε τους άλλους αρουραίους... Και τότε...

(Σταματάει. Ανασαίνει βαριά.)

Κ: Τότε τα δάκρυα των αρουραίων ανάστησαν τη *Lacrimosa*... Έλιωσαν τα δεσμά της, επούλωσαν τις πληγές της, έδωσαν ζωή στο σώμα της... Της έδωσαν την αγάπη... Και εκείνη σηκώθηκε όρθια... Όταν δίνεις αγάπη, δικαιούσαι να πάρεις αγάπη... Η γυναίκα ήταν πια η Παναγία των Αρουραίων... Την πήραν μαζί τους, τους πήρε μαζί της... Βγήκανε έξω στη νύχτα... Η εκκλησία των βασανιστηρίων έμεινε αδειανή...

(Ο Κ γλείφει τα δάκρυα της P.)

Κ: Αυτή ήταν η Διαστελλόμενη Αγάπη... Αγάπη που μπορεί να μεγαλώσει από τον εαυτό της... Η αγάπη των αρουραίων...

(Ο Κ σταματάει. Η P βάζει με το τηλεκοντρόλ τη μουσική. Ακούγεται το Lacrimosa.)

Η P, δίχως να σταματήσει να τον κοιτάει, παίρνει τα χέρια του Κ και τα βάζει γύρω από το λαιμό της. Του κάνει ένα ανεπαίσθητο νόημα κατάφασης.)

Ο Κ παίρνει με τη σειρά του τα χέρια της P, βάζοντάς τα γύρω από το λαιμό του.)

Κ: Και τότε σου πήρα τα χέρια σου και τα έβαλα γύρω από το λαιμό μου... Ήξερα πως μπορούσες να το κάνεις... Να πετύχουμε τον τέλειο

συγχρονισμό... Μπορεί να γίνει – αρκεί να το θέλεις... Να το πιστεύεις και να το θέλεις... Να περάσουμε μαζί μέσα εκεί... Να μπούμε μαζί στο σώμα εκείνης της γυναίκας... Τη νύχτα του Ηλιοστασίου που θα πετάξουν οι αρουραίοι...

(Ο Κ και η Ρ κοιτάζονται στα μάτια. Αρχίζουν και σφίγγουν ο ένας το λαιμό του άλλου. Το κομμάτι δυναμώνει.)

Κ: *(Με μεγάλη ένταση, με πιχτή φωνή.)* Η Lacrimosa είμαστε εμείς... Η Lacrimosa είμαστε εμείς, αγάπη μου...

(Καθώς το Lacrimosa δυναμώνει και κορυφώνεται, το σύμπλεγμα των Κ και Ρ γέρνει στο πλάι και πέφτει σιγά-σιγά. Πλέον είναι νεκροί – ή έχουν περάσει κάπου αλλού.)

Τα φώτα σβήνουν. Απόλυτο σκοτάδι. Η μουσική κορυφώνεται.

Όταν ανάβουν τα φώτα, το κρεβάτι είναι άδειο.

Ωστόσο πάνω σε αυτό το κρεβάτι οι θεατές θα μπορούσαν να δουν δύο μικρά παιδιά που κοιμούνται. Ή δυο ναρκωμένους μεσήλικες. Ή και μια παιδική ζωγραφιά με δάκρυα.

Σε κάθε περίπτωση, το απέπρωτο έχει συντελεστεί.)